

KOMMUNISTISK POLITIK

Fra Tangkrogen i Århus 1. maj 2012

BUDSKABET FRA KAMPDAGEN

Nr. 10

16. årg.

2012

11. maj

-

25. maj

Stottepris 20 kr.

TEMA: Solidaritet og modstand

- Nedskæringsregeringer væltet s. 2 • Støtteparti – hvad nu? s. 3 •
- 2020-plan: Reaktionær og arbejderfjendsk s. 4 • Sidste Store Bededag s. 5 •
- Banksvindel frikendes s. 6 • Tvangsubvisning til Afghanistan s. 8 •
- Forlade ved at blive s. 9 • Tre parter - en side s. 10 • Vådt i vådt s. 11 •
- International kampdag – international solidaritet s. 12 •
- 1. maj: Fælledparken og rundt s. 14 • Det virkelige alternativ s. 16 •
- Duksedreng i EU s. 17 • Fucked-up eller hvad? s. 18 •
- Forbundsleder og kommunist s. 20 • Debat s. 22 • Appel fra Ecuador s. 24

Nedskærings- regeringer væltet

KOMMUNISTISK POLITIK

Vælgerne i Grækenland og Frankrig talte på vegne af befolkningerne hele EU, da de gav et utvetydigt nej til EU's finanspagt og sparekrav.

For eller imod finanspagten var et hovedtema i valgkampen i begge lande, og konklusionen er klar:

I Grækenland blev den tidligere koalitionsregeringen mere end halveret og mistede deres absolutte flertal i parlamentet. Det konservative Nyt Demokrati, gik fra 33,5 procent i 2009 til 18,9 procent af stemmerne. Mens Socialdemokratiet, Pasok, tabte to tredjedele og gik fra 44,9 til blot 13,2 procent.

I Frankrig blev den forhadte præsident Sarkozy sat fra bestillingen af en kæmpe fremgang til den forende venstrefløj.

I Frankrig er venstrefløjen gået massivt frem gennem de seneste års massekampe. 4 millioner stemte på Venstrefronten ved første runde af præsidentvalget. I anden runde gav de den socialdemokratiske kandidat Francois Hollande deres opbakning med et løfte om at fortsætte med at kæmpe for deres egen platform, der afviser illusionen om et acceptabelt kompromis med de finansielle markeder.

Første punkt på programmet var at slippe af med Sarkozy og bryde hans faktiske alliance med Marine Le Pens Front National, som var det værst tænkelige scenarie for de franske arbejdere og det franske folk. Næste skridt er at bryde den tysk-franske akse, der har pålagt Europas befolkninger krisens byrder i form af massive nyliberale nedskæringer.

I Grækenland var 32 grupper stillet op på 4 valgliste i et tilsyneladende politisk kaos, der afspejler det faktiske sammenbrud for det græske politiske system, som har fungeret siden militærjuntaens fald i 1974.

Det betød at alle farver var på paletten: De borgerlige og deres afspaltninger, de reaktionære, fascistiske og åbent nazistiske partier – og de socialdemokratiske og reformistiske - og til sidst gruppen af venstreorienterede med allehånde trotskistiske, anarkistiske, maoistiske og såkaldte kommunistiske strømninger. Der er ingen mangel på sekteriske kræfter også på venstrefløjen, der kun tænker på at høste maksi-

malt udbytte af krisen til sig selv.

Der er ingen massekraft med en konsekvent og fuldstændig modstand mod EU og euroen. Det er utvivlsomt sammen med det politiske kaos en grund til, at valgdeltagelsen kun var på 64 procent.

Venstrefløjspartiet Syriza forsøger efter de to gamle regeringspartiers fald at danne en ny regering. Det vil ikke forlade euroen og eurozonen, men genforhandle de barske græske aftaler med EU. Heller ikke KKE repræsenterer en konsekvent modstand mod EU og euro.

Fra borgerskabets side bliver der råbt op om, at valgresultatet i Grækenland er lig med kaos, og at ikke mindst de vælgere, der stemmer blankt, eller bliver hjemme, er de skyldige idioter, der overlader scenen til de yderligtgående partier. Men det er ikke andet end en nem og bekvem undskyldning for det sammenbrud i det parlamentariske demokrati, som de selv har dirigeret.

Først ved at tillade at staten overtog al den gæld, som ganske få spekulanter var årsag til, dernæst ved at binde landet til urimelige afdragsordninger, der udelukkende skulle betales af den almindelige befolkning, mens rigmænd og svindlere stadig kunne beholde de milliarder de havde stukket til side. Og sidst, men ikke mindst ved at tvinge regeringslederen fra bestillingen og indsætte deres egen marionet, da det blev foreslået at sende sparekravene til folkeafstemning.

Valgresultaterne er ikke kaos, men et signal om at kampen mod finanspagten og EU-dikterede nedskæringer skal fortsættes. Fremgangen giver blod på tanden til massebevægelsen i Spanien og mange andre EU-lande til at fortsætte og styrke kampen. Og det giver også en klar anvisning til, hvordan kampen mod nedskæringer og Finanspagten kan flytte sig i Danmark.

Vi skal ikke overlade beslutningerne til den unionsbegeistrede regering, vi vil have en folkeafstemning og lade det være op til befolkningen at tage stilling om den økonomiske politik skal være pantsat i EU.

Redaktionen 8. maj 2012

**KOMMUNISTISK
POLITIK**

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Vesterfælledvej 1B
1750 København V.
mail: kompol@apk2000.dk

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83
e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

**KP's hjemmeside/
Netavisen:**
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 400 kr.

År (25 nr.) 700 kr.

Institutioner

1 år 980 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 18.05.12

Støtteparti hvad nu?

Enhedslisten har fået det stadig sværere med at være støtteparti til SRSF-regeringen. Dels er de fingeraftryk, partiet har sat på den faktiske politik, særdeles beskedne; dels har regeringen omhyggeligt fulgt den blå EU-nedskæringsvej, som danskerne blev så trætte af under VKO-regeringen. Med regeringens nye 2020-plan dikteres fortsat offentlig lavvækst. Kommunerne skal gennemføre nye nedskæringer hvert eneste år med en ramme på 0,8 pct. for væksten – nøjagtig den samme som i Lars Løkke og Claus Hjort Frederiksen's tid.

Udover det er Helle Thorning-Schmidts unionsbegejstring og uforbeholdne tilslutning til Angela Merkels finanspagt og europolitik svær at sluge for støttepartier, som heller ikke bryder sig om de danske krigseventyr og den aktivistiske udenrigspolitik, som Thorning, Søvnal og Vestager troligt følger.

Jørn Andersen, medlem af det trotskistiske IS, medlemmer af Enhedslisten, var en af dem, som rejste spørgsmålet om Støtteparti hvad nu? da han op til partiets årsmøde i bededagsferien i en blog på Modkraft skrev:

"Den hastighed hvormed de reformistiske projekter falder sammen er næsten skræmmende. For under 8 måneder siden symboliseredes håbet om ikke kun en anden regering, men også en anden politik, sig i SRSF-blokken – og i Enhedslistens hidtil usete fremgang. Det er nu blevet til en regering, der angriber os over en bred front. Derfor bliver det centrale spørgsmål: Hvordan bygger vi op til en forsvarskamp mod den regerings politik?"

Enhedslistens og IS' forhåbninger til 'Rød blok'-regeringen var rigtig nok illusoriske. Og liste Ø har ikke været den mindst aktive kraft i at udbrede den forventning og den illusion, at en ny regering også ville være lig med en ny (og selvfølgelig anderledes, bedre, progressiv) politik. Bortset fra Arbejderpartiet Kommunisterne og enkelte andre sobre stemmer, der konstaterede at 'rød' og blå floks grundlæggende politik var identisk, deltog alle erklære-

rede 'venstresocialistiske', 'venstreradikale', 'kommunistiske' og 'revolutionære' kræfter i dette illusionsmageri. På mindre end otte måneder har selv de mest forblændede indset, at ideen om en ny politik med Thorning & Co. og om et anderledes rødt projekt er totalt kollapset.

'Kommunistisk' Parti, der huggede det engang marxistisk-leninistiske dagblad Arbejderen, lavede sin egen optimistiske variant af 'Ny regering = Ny politik' og konstruerede et politisk projekt i flere faser. Efter SRSF-regeringens første skridt på nedskæringsreformernes vej erklærede 'K'P: 'Nu har vi fået en ny regering! Nu mangler vi bare en ny politik'.

Før folketingsvalget forkyndte 'K'P, at netop Enhedslisten ville være den parlamentariske garant for en ny politik, og anbefalede derfor at stemme på liste Ø. Også det har vist sig at være en illusion, hvad der ikke forhindrer 'K'P i at klø på: Nu er det massebevægelserne og de udenomsparlamentariske aktiviteter, og ikke mindst fagbevægelsen, der skal sikre 'en ny politik' med Thorning-regeringen. Den står til at blive afprøvet med 2020-planen, de kommende treparts-forhandlinger og finansloven for 2013 – og vil med garanti være dybt skuffende for det optimistiske 'K'P.

Enhedslistens årsmøde fandt ikke rigtig noget svar på partiets dilemma: Hvordan gennemføre en progressiv politik ved at støtte en regering, som fører en reaktionær EU-dikteret nyliberal nedskæringspolitik?

Det ville også være et politisk kunststykke i det helt store format, hvis det var tilfældet.

På landsmødet erklærede frontfiguren Johanne Schmidt-Nielsen i sin tale:

"Jeg gentager det gerne, så ingen behøver være i tvivl: I kommer ingen vegne med trusler. I kommer aldrig til at kunne true Enhedslisten til at stemme for nedskæringer på velfærden eller forringelser for mennesker uden for arbejdsmarkedet. Aldrig. Heller ikke hvis truslen er, at I udskriver folketingsvalg. Den slags bøllemetoder virker ikke på os. Vi har intet ønske om at få højrefløjen tilbage til magten. Vi har intet ønske om, at regeringen udskriver valg i utide. Vi har sådan set brugt ti år på, sammen med regeringspartierne, at få et nyt politisk flertal i Danmark. Og vi festede den dag, den nye regering blev valgt.

Men det betyder ikke, at vi giver regeringen en blankocheck. Helle Thorning er statsminister for en mindretalsregering. Det betyder, at hun må forhandle, hvis hun vil have et flertal. Sådan er det.

Før valget lovede Enhedslisten vælgerne, at vi ikke vil medvirke til nedskæringer. At vi ikke vil gøre livet sværere for mennesker, der er ramt af arbejdsløshed, sygdom eller handicap. Og det står vi fast på."

Men Enhedslisten gav ikke noget svar på, hvordan der kan føres en effektiv kamp for at bremse en reaktionær 'rød' regering med en reaktionær politik - andet end at true med ikke at stemme for nedskæringerne. Der er liste Ø's stemmer ikke engang nødvendige. De kan sagtens findes hos V, K, O og Liberal Alliance.

Årsmødet afspejlede skuffelsen over nogle bristede illusioner – men tog ikke et opgør med illusionerne og deres årsag, som ligger i partiets egen ideologiske, strategiske og taktiske forståelse.

Johannes Schmidt-Nielsen erklærede indtrængende, at Enhedslisten aldrig ville gå til højre og følge i de andre reformistiske partiers fodspor. Hun burde se sig grundigt om og notere, hvor partiet egentlig allerede står!

2020-planen: Reaktionær og arbejderfjendsk

*Arbejderpartiet
Kommunisterne opfordrer
til at skrotte 2020-planen
som en ubrugelig EU-
recept*

Regeringens 2020-plan, som officielt blev fremlagt den 8. maj, er en nedskæringsplan, som dikterer tilbagegang og nedskæringer i den offentlige sektor i de næste otte år, frem til i det mindste 2020. Det har en vækstramme på 0,8 pct. årligt – og det er langt fra nok til at sikre det nuværende niveau i den offentlige sektor, hvad der ville kræve en forøgelse på omkring 2 pct. om året.

Det viser sig nu at være recepten for en regering, som lovede en kickstart for dansk økonomi, som ville skabe titusinder af arbejdspladser: Væk er kickstarten, væk er arbejdspladserne. I stedet fortsættes den stramme nedskæringspolitik, der især har ramt kommunerne, som er set siden krisen brød igennem i 2008. Lavvækst, forringelser på skole-, sundheds- og uddannelsesområdet, klapjagt på efterløn, pensioner osv. Nu sættes klapjagten på kontanthjælpsmodtagere i system.

- Det er simpelthen EU's gamle nedskæringsmedicin, der er hevet frem igen, siger Troels Riis Larsen, talsmand for Arbejderpartiet Kommunisterne: - Den vil ikke skabe vækst, den vil ikke skabe social fremgang, den vil ikke overvinde den økonomiske krise. Det egentlige indhold i planen er en gigantisk manøvre for at presse lønninger og realløn ned til et hidtil uset lavt niveau. Han tilføjer:

- Selvom Helle Thorning-Schmidt er en blind unionsfanatiker, kan det ikke have undgået hendes opmærksomhed, at det er lige præcis den politik, folkene i de nedskæringsramte lande går på gaden imod i massemålestok, og ved valgene vælter den ene regeringschef efter den anden.

- APK opfordrer fagbevægelsen og regeringens støtteparti til at sige klart fra over for 2020-planen og afvise den som udgangspunkt for trepartsforhand-

Troels Riis Larsen

linger, der skal føre til længere arbejdstid, og vi opfordrer arbejderne og de unge og alle, der er imod nedskæringer til at sige fra og møde dem med protester.

SRSF-regeringens blå økonomiske plan for tiden frem til 2020 har fået titlen 'Danmark i arbejde - udfordringer for dansk økonomi frem til 2020'.

Den opstiller en målsætning for en økonomisk vækst i Danmark på 2,25 pct. om året – som altså hovedsagelig skal foregå i den private sektor, fordi den offentlige sektor barberes yderligere ned. Der skal samtidig skabes 180.000 arbejdspladser.

"Samlet set skal den danske økonomi vokse med 2,25 procent om året frem mod 2020, hvis det står til regeringen. Og det er især i den private sektor, regeringen forventer, at der skabes flere arbejdspladser", sagde økonomi- og indenrigsminister Margrethe Vestager på pressemødet, hvor planen blev præsenteret.

Men regeringen har ingen styr på væksten i den private sektor. Det eneste sikre er at der vil blive fyret lærere, pædagoger, sundhedspersonale og andre fra den offentlige sektor. Ikke at der oprettes et væld af nye jobs i den private.

Det er endnu ikke set, at fem- eller – som i dette tilfælde – otte-års-planer har fungeret eller holdt under kapitalismen. For der styrer de økonomiske love udviklingen, der altid kommer på tværs af planerne. Og det gælder også for 2020-planen: Det er ti fugle på taget – og solide greb i røven på danskerne.

-lv

*Hvis fagbevægelsens top
får held med deres planer
for trepartsforhandlinger,
afskaffes bededagsferien
og meget mere*

Regering, fagbevægelse og arbejdsgiverorganisationer står i den nærmeste fremtid over for trepartsdrøftelser. Drøftelserne handler på en måde om "Fair Løsning"-planen fra før folketingsvalget, som imidlertid kun endte som en kort passus i regeringsgrundlaget om trepartsforhandlinger. Der er imidlertid næppe tvivl om, at LO-toppen påtænker at satse stort og vil prøve at få en række af reformønsker fra "Fair Løsning" realiseret gennem trepartsforhandlingerne.

Ifølge regeringen er til gengæld "målet med trepartsaftalen primært at øge arbejdsudbuddet svarende til ca. 20.000 personer frem mod 2020". Det skal angiveligt betyde færre udgifter til overførsler og flere skatteindtægter, så de offentlige finanser forbedres med ca. fire mia. kr. om året. Disse midler vil blive reserveret til arbejdsmarkeds- og uddannelsesinitiativer i bredeste forstand.

Essensen af regeringsgrundlaget er den, at fagbevægelsen selv skal betale, hvis den vil have gennemført forbedringer gennem trepartsaftalen. Hunden skal så at sige altså fodres med sin egen hale.

Fra fagbevægelsens side har man forud for trepartsforhandlingerne ytret interesse for at få drøftet en række temaer, der som anført også genfindes i "Fair Løsning": et nyt værdigrundlag for beskæftigelsespolitikken, aktive-ringssystemet, beskæftigelsessystemet, dagpengesystemet, uddannelse, 'dansk model'.

Det må klart vurderes, at der vil blive indgået en trepartsaftale, da både regering og fagbevægelse har for meget politisk kapital bundet op til ikke at gennemføre den. På baggrund af det i pressen oplyste må det forventes, at der ikke bliver tale om en stor og samlet aftale, men snarere om et længere forhandlingsforløb med en rammeaftale og en række delaftaler. Først indgås en rammeaftale, der udstikker kursen for, hvor de fire milliarder skaffes, og arbejdsudbuddet øget med 20.000 per-

Har I nydt sidste Store Bededag?

Af Henrik Herløv Lund

HVIS DU HAR **12 MINUTTER**, SÅ HAR VI EN LØSNING.

soner. Imidlertid synes der ikke mindst i LO at være overvejelser om at gå betydeligt videre, end hvad de milliarder umiddelbart lægger op til. Sker det vil det fra regeringens side være betinget af, at der skal skaffes ”supplerende finansiering”, hvis reformerne ”koster” mere end de fire milliarder, hvad de helt sikkert vil gøre.

Flemming Ibsen, professor ved center for arbejdsmarkedsforskning i Aalborg forestiller sig at der kan komme en hel stribe delaftaler ud af trepartforhandlinger: *en aftale om øget udbud af arbejdskraft og forhøjet arbejdstid; en aftale om uddannelsesreform ”det dobbelte løft”; aftale om styring af beskæftigelsesindsatsen; aftale om reformering af aktiveringsindsatsen; aftale om reform af dagpengesystemet; aftale om samspil mellem a-kasser og jobcentre, aftale om støtte til ”dansk model”.*

Gennemføres alle de pågældende delaftaler, vil der som anført helt sikkert skulle skaffes supplerende finansiering i form af betydeligt mere ”øget arbejdstid og øget arbejdsudbud”.

Hellig- og feriedage, frokostpause m.m. i farezonen

For at skaffe de indledende fire mia. kr. forekommer det meget sandsynligt, at regeringen først og fremmest vil foreslå en eller flere helligdage sløjfet. Dette hænger sammen med, at spørgsmålet om fastsættelse af helligdage er et lovgivningsanliggende, og dermed kan regeringen selv ændre det, uden at lønmodtagerne selv skal spørges.

Ifølge udbudsøkonomiske beregninger vil afskaffelse af tre helligdage eller feriedage svare til op til 25.000 flere hænder på arbejdsmarkedet, hvilket udbudsøkonomisk omregnes til en forbedring af de offentlige finanser på ca. fire-fem mia. kr. En række af reformønskerne fra fagbevægelsen, navnlig vedrørende uddannelse, vil imidlertid koste betydeligt mere – i alt op til 10-12 mia. kr., svarende til at arbejdsudbuddet skal øges med 50-60.000 personer.

Her ville ifølge de udbudsøkonomiske beregninger afskaffelsen af de offentligt ansattes betalte frokostpause skæppe mere i kassen. Med 835.000 offentlige ansatte ville det øge arbejdsstyrken med op mod 60.000 personer, og ifølge den udbudsøkonomiske regnemaskine give en effekt på 11 til 12 mia. kr. Og vedrørende at sætte arbejdstiden op generelt så er der jo det berømte forslag herom fra ”Fair Løsning”, som var beregnet til at give 70.000 eller flere i arbejdsstyrken, hvilket i den udbudsøkonomiske regnemaskine skulle give 15 mia. kr. En kombination heraf kan tænkes.

Det må anerkendes, at trepartforhandlingerne kan være med til at afhjælpe denne ”reformtørke” i regeringspolitik, som hidtil i betydelig udstrækning har været gældende, når vi tager ordet ”reform” for pålydende = forbedring. Og det må også anerkendes, at trepartforhandlingerne hermed kan være med til at give regeringen et bedre rygstød fra egne vælgere og eget bagland, hvis det lykkes at lande resultater vedr. bedre uddannelse, bedre dagpenge og aktivering og bedre tilslutning til fag-

bevægelsen. Ligesom det selvsagt også vil være en styrkelse af fagbevægelsen.

Det må også anerkendes, at hvis det lykkes gennem trepartforhandlingerne at lande de af fagbevægelsen

Henrik Herløv Lund

ønskede reformer, vil der være tale om vigtige forbedringer. Det er først og fremmest på uddannelsesområdet, at trepartforhandlingerne kan sikre væsentlige reformer. Der er ingen tvivl om væsentligheden i både at sikre bedre uddannelse for unge, for ledige og for beskæftigede. Af hensyn til fremtiden som service- og videnssamfund har Danmark brug for et uddannelsesmæssigt løft. Og sidst, men ikke mindst på det endelig anerkendes, at det vil være en betydelig styrkelse af fagbevægelsens bestræbelser på at fastholde medlemsopbakningen, hvis det fulde skattefradrag for faglige kontingenter gennemføres.

Historisk erobring bliver handelsobjekt

Men der er imidlertid også en række betydelige problemer i den forventede kommende trepartsaftale. Det første store problem i de kommende trepartforhandlinger handler om, at regningen for krise og statsunderskuddet hidtil primært er blevet placeret hos lønmodtagerne og ikke hos arbejdsgivere og velhavere. Lønmodtagerne har allerede betalt i flere omgange gennem nulløsningsoverenskomster, dagpenge- og efterlønsforringelser. Trepartforhandlingerne lægger op til, at de skal betale igen.

Det er og bliver problematisk, at fagbevægelsens historiske erobring af nedsat arbejdstid bliver en metervare, der af fagtoppen byttes mod politisk indflydelse og et politisk program. Et andet stort problem er, at LO's strategi med, at lønmodtagerne skal købe sig til vel-

færden, peger frem mod et mere betalingsbaseret velfærdssystem og dermed undergraver den universelle velfærdsmode.

Sidste og afgørende problem i forbindelse med trepartsforhandlingerne er imidlertid, at regeringen baserer sig på en fiktiv udbudsøkonomi uden virkelighedsforbindelse. Regeringen forudsætter, at øget arbejdsudbud i løbet af kortere tid vil blive omsat i tilsvarende øget beskæftigelse. Men det bliver det kun tilfældet, hvis det øgede arbejdsudbud modsvares af en tilsvarende konkret øget efterspørgsel efter arbejdskraft.

Her satser regeringen gennem dagpenge- og tilbagetrækningsreformer samt andre reformer (førtidspension, fleksjob, kontanthjælp og skatterreform) på at øge arbejdsudbuddet frem til 2020 med i alt 115.000 personer. Lægges hertil trepartsforhandlingernes grundpakke på 20.000, er der således tale om en forøgelse af arbejdsudbuddet med i alt 135.000 personer.

Gennemføres en ”bredere treparts-aftale” med forøgelse af arbejdsudbuddet med 70.000 personer som ”pris”, vil den samlede forøgelse af arbejdsudbuddet således være på omkring 200.000 personer. Og så skulle vi jo gerne have nedbragt den i forvejen høje bruttoledighed, til fx 100-120.000. Hvilket altså vil kræve yderligere 50.000 job. Som altså skal skabes, de kommer som sagt ikke af sig selv.

Samlet står regeringen altså over for den opgave at skabe op mod 250.000 job frem til 2020.

Men hvis der ikke skabes job i et markant omfang, kan den massive forøgelse af arbejdsudbuddet kun resultere i en ting: en massiv forøgelse af arbejdsløsheden frem til 2020.

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
Følg også med i
KPnetTV**

www.kpnet.dk

Bagmandspolitiet frikender banksvindel

*I den ene oplagte
svindelsag efter den anden
klarer finansjonglørerne frisag
og bliver tilbudt gode job i
staten*

Den nuværende økonomiske krise har nu raset i fire år, længere og voldsomere end det er set tidligere. Og der er ikke udsigt til, at den stilner af foreløbig.

Statistikkerne over arbejdsløshed, konkurser, tvangsauktioner, besøg af pantefogden og meget andet fortæller ikke noget om, hvornår udviklingen vender. De giver til gengæld et fingerpeg om, at mange står i en yderst vanskelig økonomisk situation. Antallet af teknisk insolvente husejere er rekordstort. Med stigende inflation og en faldende realløn er der udsigt til, at renterne på boliglån vil begynde at stige, og dermed den månedlige ydelse.

Indtil nu har regeringen og EU holdt hånden under bankerne, og renterne rekordlave. Men de renter, som staten skal betale for at finansiere støtten til bankerne, skal jo også afdrages, og pengekasen er ved at være tom.

I stedet for det kunstigt lave på tal på små 5000 tvangsauktioner om året, der ses nu, er det muligt, at antallet af tvangsauktioner vil ryge op på 30-40.000 om året, som det var tilfældet i kølvandet på sidste boligbølge 1980'erne. Og det er blot én af de tikende bomber, som ligger og venter på at ramme folks privat økonomi.

Roskilde Bank frifundet

For lang tid siden, i sommeren 2008, brød Roskilde Bank sammen. Det blev bl.a. udløst af, at bagmandspolitiet havde ransaget en af bankens største kunder og fundet kassen tom.

De kriminelle forhold i banken var omfattende og er afdækket i aviser, bøger og advokatundersøgelser – og af de knap 30.000 småaktionærer, der mistede næsten syv milliarder kroner på krakket.

Det var derfor en ret forbløffet offent-

lighed, der modtog meddelelsen fra bagmandspolitiet om, at det har opgivet at rejse sigtelse, da der intet kriminelt var foregået i banken!

Et røveri på syv milliarder er altså ikke overtrædelse af straffeloven! Men politiet trøstede med, at opgivelse af en straffesag betyder, at man ikke kan sagsøge bankens ledelse for erstatningsansvar ved civilretten.

Det er to forskellige typer af bevisbyrde, der skal løftes – om man kan dømmes til fængsel, eller om man bliver dømt til at betale penge tilbage for en vare, der ikke lever op til forventningerne. Og i dette tilfælde mente anklagemyndigheden altså ikke, at det kunne bevises, at bankens ledelse med forsæt havde franarret folk deres sparepenge og forgyldt sig selv og venner.

Sydbank frifundet

Med sagen om Sydbanks overtagelse af Bank Trelleborg i 2007 kom en sag om svindel med et børsprospekt for retten. Her fire et halvt år efter giver landsretten medhold i, at børsprospektet led af væsentlige mangler, som kan tilregnes udstederen, og dermed Sydbank, som i forbindelse med fusionen overtog Bank Trellebors forpligtelser.

Men landsretten konkluderede også, at da banken var dybt forgældet, før den gik på børsen, og da sagsøgerne var garanter i forvejen og dermed allerede havde stillet risikovillig kapital til rådighed, blev sagsøgernes situation ikke forringet som følge af manglerne ved børsprospektet.

Altså blev Sydbank frifundet.

Som reaktion på, at Roskilde Bank ikke kunne blive solgt og til sidst gik ned, oprettede staten sin egen bank, Finansiell Stabilitet, der overtog de dårlige kunder. Siden er banker krakket på stribe, og Finansiell Stabilitet er blevet den syvendestørste bank i landet.

Jyllands-Posten afdækkede i februar, at en række ledende medarbejdere fra de krakkede banker nu er blevet ansat i høje stillinger i det statsejede Finansiell Stabilitet. Det er blandt andet ansatte fra Roskilde Bank, Eik bank, Forstæ-

dernes Bank og andre, der har været medansvarlige for den svindel og spekulation, der kørte bankerne ned.

Så er det måske ikke så underligt, at bagmandspolitiet ikke kan se, at der er foregået noget ulovligt.

Man skal heller ikke regne med, at regeringens nedsatte ekspertudvalg, der skal granske årsagerne til finanskrisen, vil sætte en finger på ømme steder. Ekspertudvalget skal blandt andet vurdere, om de tiltag og opstramninger, der er foretaget for at forebygge en lignende krise i fremtiden, er tilstrækkelige og afbalancerede, samt om tilsynet med finansielle koncerner med fordel kan styrkes.

Udvalget skal ikke kigge nærmere på statens rolle ved afviklingen af rådne banker. Regeringen har nemlig valgt at undtage staten selv fra nærmere granskning.

Historien om Sparekassen Østjylland og Spar Salling, der krakkede i april 2012, viser, at der reelt intet er sket siden Roskilde Bank. Det behøver man ikke et ekspertudvalg til at regne ud.

Historien om de seneste bankkrak er kort sagt historien om, at prisen på landbrugsjord er vurderet alt for højt.

I sparekasser er der ikke aktier, men garantkontoer. Og det er normalt sparekassens gode kunder, der sætter penge ind på en børneopsparing og lignende og ikke begriber, at de penge kan være tabt, hvis banken går ned.

Men på samme måde som det tilsyneladende er lovligt for en bank at lovprise egne aktier over for sine egne kunder, er det også lovligt for sparekassen at reklamere for, at folk låner banken penge, mod en lidt højere rente end de almindelige lavtforrentede opsparingskontoer.

Og mønstret for afviklingen af de dårlige banker er også det samme: De 'sunde', profitgivende dele af forretningen, bankernes og sparekassernes gode aktiver, bliver overtaget af de større banker. Finansiell Stabilitet får skidt. Og sparerne og småaktionærerne får regningen.

Som efter hvert eneste krak de sidste fire år har Finanstilsynets direktør også i forbindelse med de seneste bankkrak udtalt, at 'den danske banksektor er igennem det værste. Der er intet at bekymre sig om.'

-fsk

Dansk folkeafstemning! Flere og flere siger nej til EU's nedskæringspagt

Valgresultaterne i Frankrig og Grækenland viser, at vælgerne afviser finanspagtens snævre nedskæringslinje.

Regeringen bør give danske vælgere mulighed for at tage stilling ved en folkeafstemning, udtaler Søren Søndergaard fra Folkebevægelsen

Søndag led EU's nedskæringspolitik to afgørende nederlag. Det franske præsidentvalg blev vundet af socialdemokraten Francois Hollande, som har lovet vælgerne en genforhandling af

euro-traktaten – EU's såkaldte finanspagt. Og det græske parlamentsvalg blev et nederlag for de partier, som havde givet efter for EU's krav om voldsomme besparelser, mens valgets største vinder, venstrefløjsalliancen Syriza, kræver en ny aftale med EU.

- Valgene afspejler, at den snæversynede nedskæringspolitik, som EU's såkaldte finanspagt cementerer, ikke har folkelig opbakning, konstaterer Søren Søndergaard, medlem af EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU.

- Hermed har vælgerne i Frankrig og Grækenland fået mulighed for at tage stilling. Den irske regering har også givet de irske vælgere den mulig-

Tilhængere af det græske parti Syriza fejrer valgsejr. Foto: Popicino_01

hed ved en folkeafstemning sidst i maj. Nu bør regeringen og Folketinget også give de danske vælgere muligheden for at vende tommelfingeren op eller ned i forhold til EU's nedskæringsstraktat.

EU vil fortsat gennemtvinge nedskæringer i Grækenland

På trods af at grækerne ved valget i weekenden udtrykte deres modvilje mod EU's sparepolitik, kræver EU stadig nedskæringer gennemført.

Da Grækenland gik til valg i søndags, stemte to-tredjedele af grækerne på partier, der er imod EU's nedskæringer. Nedskæringerne var betingelsen for at Grækenland kunne modtage hjælpepakker fra EU.

Tysklands kansler, Angela Merkel, udtalte i går, at det er af "yderste vigtighed", at grækerne holder sig til sparepolitikken, skønt nedskæringerne beskyldes for at forværre den græske økonomi og skabe højere arbejds-

løshed. En forståelse, som weekends valgresultatet klar viser, at grækerne deler.

Kommissionen holder fortsat på, at Grækenland skal fortsætte med sparepolitik. "Vi tror at Grækenland skal forblive medlem af euroen, men alle må bære sit ansvar her," udtalte Amadeu Altafaj Tardio, talsperson for Olli Rehn, kommissær for økonomiske og finansielle forhold.

Grækenland har endnu ikke fået sammensat en ny regering.

Af Runa Brandt, Folkebevægelsen mod EU

Tvangsudvisning af enlig mor med to børn til Afghanistan

Af Johanna Haas og Said Parvin, Asylret

Den nuværende regering fortsætter VKO's udvisningspraksis

Den 30.4. blev en enlig mor og hendes to sønner på 14 og 16 tvangsudvist til Afghanistan. Asylret blev ringet op kl. 10 af en fuldstændig desperat og fortvivlet mor. På det tidspunkt var tvangsdeportationen i gang. Familien var blevet flyttet fra en anden asylejre til Sandholmlejren. Asylret kontaktede Rigspolitiet (NUC), hvor en ansat efter at have hørt de nærmere omstændigheder gav udtryk for, at det var forfærdeligt. Det var dog intet at gøre, da justitsministeriet på baggrund af Flygtninge-nævnets afgørelse fastholdt, at kvinden og hendes to børn skulle udvises.

Den tvangsudviste kvinde har ingen kontakt med sin mand, der ligesom hendes to ældste sønner på 18 og 20 år forsvandt i Afghanistan, efter at Taleban brændte familiens købmandsbutik ned, fordi den ene af ægteparrets ældste sønner var konverteret til kristendommen. Moderen frygter, at de alle er blevet dræbt af Taleban, hvilket hun anser for sandsynligt. Den 50-årige kvinde har intet socialt eller familiært netværk i Afghanistan. Som reelt set enlig kvinde i Afghanistan vil det være umuligt for hende at klare sig som tvangshjemsendt flygtning og forsørge den resterende del af sin familie, de to sønner på 14 og 16. I henhold til ministeriets eget praksisnotat for afghanske statsborgere er kvinden som enlig med børn i en særlig sårbar situation og er dermed omfattet af det såkaldte overlevelseskriterium. På trods af dette valgte justitsministeriet som sagt at tvangsudvise den 50-årige enlige mor og hendes to overlevende børn den 30.4.

Enlige kvinders vilkår i Afghanistan

På UNHCR's hjemmeside om Afghanistan fremgår det, at UNHCR den 19.4. valgte at evakuere 15 afghanske flygtninge fra Iran til Slovakiet. Kvindene, der alle er enker eller fraskilte,

er udstødt af det afghanske samfund og var i en meget udsat situation i Iran. UNHCR skønner ikke, at de kan vende tilbage til Afghanistan. Ikke længe efter denne UNHCR-redningsaktion for enlige afghanske kvinder vælger det danske justitsministerium at udvise endnu en reelt set enlig kvinde til Afghanistan – et land i krig, kaos og opløsning. Med millionvis af hjemvendte og hjemsendte flygtninge, som det afghanske samfund har meget svært ved at reintegrere, da 40 procent af dem har vanskeligt ved at skaffe sig et udkomme. Blandt de hjemvendte og hjemsendte er enlige kvinders situation særlig vanskelig:

For majoriteten af kvinder er det forbudt at arbejde uden for hjemmet. Et forbud, der fastlægges af mandlige familiemedlemmer, klanledere og religiøse ledere. Kvinders bevægelsesfrihed er alvorligt indskrænket. Og afghanske kvinder og piger lider fortsat under en ekstremt lav social, økonomisk og politisk status. Kronisk fattige kvinder er en af de mest sårbare grupper i Afghanistan. Afghanske kvinder er blandt verdens dårligst stillede grupper målt på indikatorer for menneskelig udvikling.

Asylret mener ikke, at justitsministeriet har gjort sig bekendt med UNHCR's seneste rapporter og oplysninger om Afghanistan, herunder "2012 Country Profile for Afghanistan" og "Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Afghan Asylum-Seekers", hvorfra ovenstående UNHCR-vurderinger stammer. Hvis det var tilfældet, mener vi ikke, at udvisningen den 30.4. ville have fundet sted.

Hvor stor chance mener justitsministeriet, at den tvangsudviste, enlige 50-årige kvinde har for at overleve? Hvordan bedømmer ministeriet hendes mulighed for at kunne forsørge sig selv og sine to tilbageværende børn?

Det er forhold, som ministeriet i henhold til internationale konventioner og eget praksisnotat skal tage i betragtning i sager om humanitært ophold, og inden de fastslår, at der ikke foreligger nogen udsendelseshindringer for en tvangs-

hjemsendelse, som det hedder.

Tvangsudvisningen forleden viser, at justitsministeriet forsømmer den del, og dermed overholder

Danmark ikke konventionerne. Når der er vægtige grunde til at antage, at kvinden og hendes to børn ikke vil kunne overleve i Afghanistan, så er det i henhold til gældende internationale bestemmelser i allerhøjeste grad en "udsendelseshindring."

Hvor er den politiske forandring?

Danmark tvangsudviser til krig, kaos og sultedød i Afghanistan. Danmark tvangsudviser enlige kvinder til social udstødelse og udnyttelse i Afghanistan. I bedste fald til en kummerlig eksistens uden fremtid, i værste fald til snarlig død. Det gør vi under en regering bestående af S, SF og R. En regering, der har udtalt, at Danmark skal overholde konventionerne. Virkeligheden ser, som tvangsudvisningen den 30.4. viser, ganske anderledes ud.

Asylret kan ikke se forskel på den tidligere og den nuværende regerings udvisningspraksis. Den tidligere regering pralede med sin ringeagt for konventioner og menneskerettigheder. Den nuværende regering går stille med dørene og bekender sig til menneskerettigheder og konventioner, men tilsyneladende kun i teorien.

Målt på udvisningspraksis ses der ikke nogen forskel.

Denne seneste udvisning til Afghanistan er barbarisk og umenneskelig. Det var udvisningen til Afghanistan af en småbørnsfamilie i december 2011 med en svært psykisk syg familiefar også. I lighed med denne sag er kvinden i familien i realiteten at betragte som enlig. Med vores kendskab til de to familiers private omstændigheder og til de generelle forhold i Afghanistan for enlige kvinder skønner Asylret, at ingen af de to familier vil kunne overleve på længere sigt.

Er regeringens flygtninge- og udlæn-

ASYLRET

dingepolitik blot *hemmeligt* umenneskelig, hvor den tidligere regerings flygtninge- og udlændingepolitik var *åbenlyst* umenneskelig? Er det den forskel, regeringsskiftet har givet os?

Stop tvangsudvisninger til Afghanistan

De danske myndigheder bør som mini-

mum omgående stoppe udvisningen af enlige kvinder til Afghanistan. Danmark bør ikke udvise enlige kvinder med eller uden børn til Afghanistan, samtidig med at UNHCR evakuerer enlige kvinder med børn til Slovakiet i erkendelse af, at de ikke kan leve i Afghanistan. Det hænger ganske enkelt ikke sammen.

Asylret gør opmærksom på UNHCR's

redningsaktion den 19.4., den seneste af flere lignende evakueringer af enlige kvinder.

Asylret opfordrer til, at regeringen omgående stopper alle tvangsudvisninger til Afghanistan på baggrund af UNHCR's rapporter, den generelle sikkerhedssituation i Afghanistan og situationen i Afghanistan for hjemvendte flygtninge.

Om at forlade Afghanistan ved at blive

Af David Swanson

Er forbliven i Afghanistan i orden med dig, så længe vi kalder det at forlade landet?

Præsident Obama har underskrevet en aftale med præsident Karzai om at bevare en stor amerikansk militær tilstedeværelse i Afghanistan – godt tre gange den størrelse, som Obama startede med – til slutningen af 2014 og tillade en betydelig, men uspecificeret tilstedeværelse ud over den dato, hvor der ikke sættes noget sluttidspunkt. Obama betonedede, at der ikke involveres amerikanske baser, men hans aftale forudsætter, at Afghanistan lader de amerikanske styrker bruge 'afghanske' baser.

Obama glemte at give nogen grund for ikke at trække sig ud af Afghanistan nu og imødekomme det amerikanske flertals ønske om at ende krigen. Som Newt Gingrich lover at stoppe kampagnerne, før han faktisk gør det, så lover Obama at forlade Afghanistan, men ikke endnu – bortset fra at han overhovedet ikke lover at forlade landet. Aftalen er totalt åben.

Obama talte igen om overgang til afghansk kontrol, men det er en snak, vi har hørt i et årti. Der findes ikke en ny lys ide, der kræver to et halvt år mere at udvikle.

Obama talte om at bekæmpe al Qaeda, men USA har ikke kæmpet imod al Qaeda i Afghanistan og har tilmed i årevis indrømmet, at der reelt ikke er nogen tilstedeværelse af al Qaeda dér. Det er ikke noget toårsprojekt, og det er ikke grunden til at forblive i Afghani-

stan uden tidsgrænse efter 2014.

Aftalen kræver, at alle parter, der er involveret i en fredsproces, afstår fra vold, men Taliban vil lige så lidt gøre dette under fremmed besættelse, som USA vil gøre det som besættelsesmagt. Det er ikke en seriøs plan for at forlade landet. Det er heller ikke en plan baseret på afghansk suverænitæt, de mange påstande om det modsatte til trods. Det er en aftale om flere år med krig, der bygger på modellen for Bush-Maliki-aftalen, men med den forskel, at denne sidstnævnte inkluderede en slutdato.

Aftalen siger, at den træder i kraft, når "parterne gennem diplomatiske kanaler underretter hinanden omkring opfyldelsen af deres respektive interne juridiske krav". USA's forfatning kræver senatets ratificering af alle aftaler. Kongressen kan insistere på sin ret til at godkende eller afvise aftalen, ligesom det afghanske parlament kunne det. Eller kongressen kunne kræve en tilbagetrækning nu, som lovforslag HR 780, der har 70 medunderskrivere, foreslår det.

Den skriftlige aftale nævner det ikke, men Obama sagde for nylig, at han ville trække 27.000 tropper ud inden slutningen af sommeren, hvorefter troppereduktionen vil fortsætte "i støt tempo". Antageligt er der nu 90.000 amerikanske soldater i Afghanistan, og et støt tempo ville bringe dem alle hjem i løbet af et år fra i dag, ikke to et halvt år fra nu. Men Obama udtaler, at det vil være i slutningen af 2014, at afghanerne bliver "fuldt ansvarlige for sikkerheden i deres land" – med undtagelse af, hvad de amerikanske soldater vil foretage sig. Og det vil altså ikke være, når de sidste amerikanske tropper forlader

landet, men mens et betydeligt antal soldater forbliver.

Obama er fuld af lovord for de amerikanske tropper, som om de har gavnet Afghanistan. Og han er fuld af bekymring for amerikanske troppers og borgers lidelser. Når han omtaler afghanerne, sidestiller han højst deres lidelser under USA's bomber, droner, natlige angreb og i fængselsceller med amerikanere, der bliver skræmt af tv og tvunget til overspisning for at lindre deres stress. "Hverken amerikanerne eller det afghanske folk har bedt om denne krig," udtalte Obama og glemte, at et af de to lande har invaderet det andet og besat det i over et årti: "Årsagen til, at USA er sikker, er på grund af jer," fortalte Obama de amerikanske soldater og glemte, at krigen har gjort landet endnu mere forhadet rundt om i verden.

Denne aftale er helt utilgivelig. Den er desuden vag og foreløbig. En mere detaljeret aftale vil blive udarbejdet den 20. maj, når NATO mødes i Chicago.

Vi er nødt til at være der i stort antal og protestere!

David Swanson har bl.a. skrevet bogen "War Is A Lie".

Oversat af Kommunistisk Politik efter Global Research

Tre parter på samme side

Hvordan kan nogen undre sig over at medlemmerne forlader fagforeningerne i bundter, når fagtoppen 'slås' for lavere realløn og længere arbejdstid?

De længe annoncerede treparts-forhandlinger mellem regering, arbejdsgivere og fagbevægelse (dvs. den socialdemokratiske fagtop) skal nu sættes i gang. Fagtoppen har glædet sig til at sidde med ved bordet og ser ud til at kappes med hinanden i bestræbelserne på at finde måder at forlænge arbejdstiden på.

Og hele showet vil finde sted på baggrund af regeringens såkaldte 2020-plan, der dikterer lavvækst og nedskæringer i den offentlige sektor, og hvis væsentligste formål er at øge udbuddet af arbejdskraft, så løntrykkeri sørger for at presse det danske lønniveau ned. Selvfølgelig 'af hensyn til konkurrenceevnen', som det hedder i de fine forklaringer – og slet ikke med tanke på profitten ...

Modydelsen til fagbevægelsen for lavere løn og længere arbejdstid skal være forbedrede uddannelser til arbejdskraften, så arbejdsgiverne også får dygtigere medarbejdere, der kan lave noget mere.

Det er ikke længere nogen hemmelighed, at et af resultaterne af tre-partsforhandlingerne vil være slagtning af fridage. Store Bededag er oplagt. Den har ingen religiøs betydning længere – det er bare en god og tiltrængt forårsfridag – så den skal væk!

FTF: Nyuddannede på arbejde for dagpenge

Nu vil også et forslag om, at nyuddannede skal arbejde for dagpengene og uden løn blive en del af den dybt reaktionære aftale, der lægges op til.

Lærerforeningsformanden Anders Bondo Christensen er mønsterelev i klasen og har stillet forslag om at lade nyuddannede lærere uden job arbejde på skoler for deres dagpenge. Sådan at de kan 'få erfaring' i stedet for at gå hjemme. At det vil blive misbrugt til at reducere den lønnede lærerstab og skabe A- og B-hold på skolerne, som

det for længst er tilfældet i daginstitutionerne, får ikke Bondo til at holde sig tilbage.

Og hans kollega Bente Sorgenfrey, formand for FTF, er begejstret for ideen:

FTF's formand Bente Sorgenfrey

- Det er en ny og positiv måde at bruge dagpengene mere aktivt på. At lade nogle arbejde for dem vil være rigtig godt, siger hun til Politiken.

Dermed kan de nyuddannede få erfaringer, der på længere sigt kan skaffe dem 'et rigtigt job', erklærer FTF-formanden, som tilføjer, at forslaget ikke kun vil komme til at gælde nyuddannede lærere. Det er brugbart for hele den offentlige sektor, og nok også for områder på de private arbejdsmarked, erklærer hun.

FOA: Med på vognen

Klassens uartige elev, FOAs formand

ILO: Nedskæringspolitikken forværrer krisen

FN's internationale arbejdsorganisation ILO udpeger den europæiske strammerpolitik til hovedskurken, som forværrer krisen

Der mangler stadig 50 mio. jobs globalt, som er forsvundet siden krisen.

- Det er alarmerende og der er ingen tegn på bedring i nærmeste fremtid, lyder den nedslående melding, fra FN's internationale arbejdsorganisation, ILO i sin årsrapport.

Rapporten udpeger EU's strammerpolitikken med finanspagt og nedskæringer, som en af de vigtigste grunde til, at det bedring af økonomien, der eller har været tegn til nu fortoner sig.

ILO's dom er hård, EU's nedskæringspolitik kombineret med brutale arbejds-

markedsreformer har ikke haft de virkninger politikerne har forventet, men kun bidraget til at uddybe krisen og sat sociale opstande på dagsordenen i mange Syderuopæiske lande.

ILO advarer om, at en "ny og problematisk fase i den globale jobkrise er på vej."

- Det skyldes først og fremmest at mange regeringer, især i udviklede økonomier, har skiftet til en kombination af finansielle nedskæringer og hårde arbejdsmarkedsreformer. Rapporten konstaterer, at den kombination har ødelæggende konsekvenser for arbejdsmarkedet generelt og især på jobskabelsen. Nedskæringspolitikken og reformerne har stort set ikke ført til, at underskuddene i statskasserne er faldet.

- Det snævre fokus i mange Euro-lande på nedskæringer uddyber jobkrisen og kan endda føre til en ny recession i Europa, siger Raymond Torres, direktør i ILO's og hovedforfatter til rapporten.

Han peger på, at lande som har fulgt en anden vej, har opnået bedre resultater:

- Lande der har valgt en jobcentreret makroøkonomisk politik har opnået bedre økonomiske og sociale resultater.

Dennis Kristensen, skal nok føje sig, selvom han skumler lidt i krogene. For også han ser frem til tre-parts-forhandlingerne.

Derfor er hans kritik af 2020-planen særdeles afdæmpet. Han roser den for 'gode ambitioner', men konstaterer også, at "En vækstramme for den offentlige sektor på 0,8 procent kan desværre oversættes til nye offentlige nedskæringer".

Og det er så sandt som det er sagt. Alligevel er FOA med:

- FOAs medlemmer er i den grad sultne efter uddannelse. Det er glædeligt i en tid, hvor regeringen bebuder, at uddannelse er højeste prioritet, siger Dennis Kristensen.

Regeringen vil med tre-parts-forhandlingerne skaffe 4 milliarder ved at udvide arbejdsudbuddet med 20.000 personer, konstaterer FOA-formanden, og tilføjer:

- Vi er helt med på at se på, hvordan vi skaffer ekstra arbejdskraft, når ledigheden er afskaffet. Men det bør ikke være sådan, at hver gang vi finder en krone, så putter finansministeren den i kassen.

Der er lagt op til enighed mellem tre parter, der står på samme side i den sociale kamp.

Man af dem er også blevet mere konkurrencedygtige og har klaret krisen bedre end dem, der har fulgt nedskæringsvejen. Vi må se nærmere på deres erfaringer og lære af dem, siger han.

ILO forventer ikke, at jobsituationen i Europa bedres før engang i 2016, med mindre det sker et dramatisk skift i den økonomiske politik. Den situation demoraliserer de millioner af arbejdsløse, som mister kvalifikationer, det svækker igen deres muligheder for at finde job, hedder det i rapporten.

Samtidig vokser antallet af dårlig og usikre jobs i 26 af de 50 lande, som ILO har undersøgt. Der er dog enkelte lyspunkter som f.eks. Brasilien, Indonesien og Uruguay, hvor beskæftigelsen er steget samtidig med af antallet af usikre og uformelle job er faldet.

- Det er sket takket været en vel gennemført beskæftigelses- og socialpolitik, konstaterer ILO.

Brink, Fagbevægelsen mod Unionen

Vådt i vådt

Den største del af min arbejdstid går med at transportere handicappede frem og tilbage til diverse aktiviteter. Det drejer sig om svømning, dans, undervisning i computere, tegning og maling, husgerning, musikinstrumenter, håndarbejde samt en hel del gymnastik. Det er i hvert fald de gængse betegnelser 'ude i samfundet' for deres aktiviteter. Inden for systemet har de af uransagelige årsager andre betegnelser. Svømning kaldes "Bevægelse i vand", dans er mere tilgængeligt med navnet "Vild med dans". De mere tvistede titler på aktiviteterne er måske tiltænkt den samme effekt, når fancy virksomheder lader kokke omdøbe den ellers helt ordinære menu med kringlede franske navne. Man kan kun gætte på, hvor mange ansatte der falder for den slags kejserens nye klæder.

For nogle uger siden hændte det, at jeg var på vej med nogle deltagere til "bevægelse i vand". Jeg manglede at samle en enkelt passagerer op, hvorfor jeg telefonisk kontaktede bostedet og forhørte mig, om han var klar:

- *Martin skal ikke til svømning i dag, konstaterede de tørt og spurgte: - Ifølge vores oplysninger skal han til kunstmaling. Ved du, om det er aflyst?*

- *Det har jeg ikke kendskab til, svarede jeg og tjekkede min køresedel, som højt og tydeligt gav udtryk for, at Martin skulle til "vådt i vådt". Køresedlen fastslog også, at Martin skulle af det samme sted som de øvrige, der skulle til "bevægelse i vand". Jeg var ikke i tvivl, idet betegnelser for stort set identiske aktiviteter kan skifte, men jeg blev klogere, da jeg nåede bestemmelsesstedet, hvor jeg traf underviseren:*

- *Der er desværre afbud for Martin i dag.*

- *Jamen Martin går ikke til svømning. Han går ovre på dagcentret, hvor de maler. Jeg fik kolde fødder:*

- *Jamen jeg har fået oplyst, at han*

skal til "vådt i vådt"?

- *Det er, fordi de maler med vandfarver!*

Efterhånden som de røde ører antog en mere normal farve, tog jeg mig sammen og kontaktede centralen, som fik en kollega, der var i nærheden af Martins bopæl, til at hente ham, så han trods alt fik lidt glæde ud af dagens 'kunst'maling.

Ellers er det jo faktisk en dejlig bestilling, jeg har, da jeg jo høster megen glæde ved at tilfredsstille de mange handicappede med en transport frem og tilbage. Det er blot beskæmmende, når man i radioen

bibringes oplysninger om, at 'Rød' blok vil skære i hjælpen til de handicappede og førtidspensionister. Men så er det godt, at vi er kommet så langt frem i skoene, at man har fundet det fornuftigt at lukke nærmest tomme kirker. Det vil da kunne frigive en masse bygninger – rimeligt istandsatte – til en masse aktiviteter. Sikken

en akustik til musik og dansehold! Hvilke smukke omgivelser til en hvilken som helst aktivitet, når bygningerne er blevet smykket med verdslige genstande.

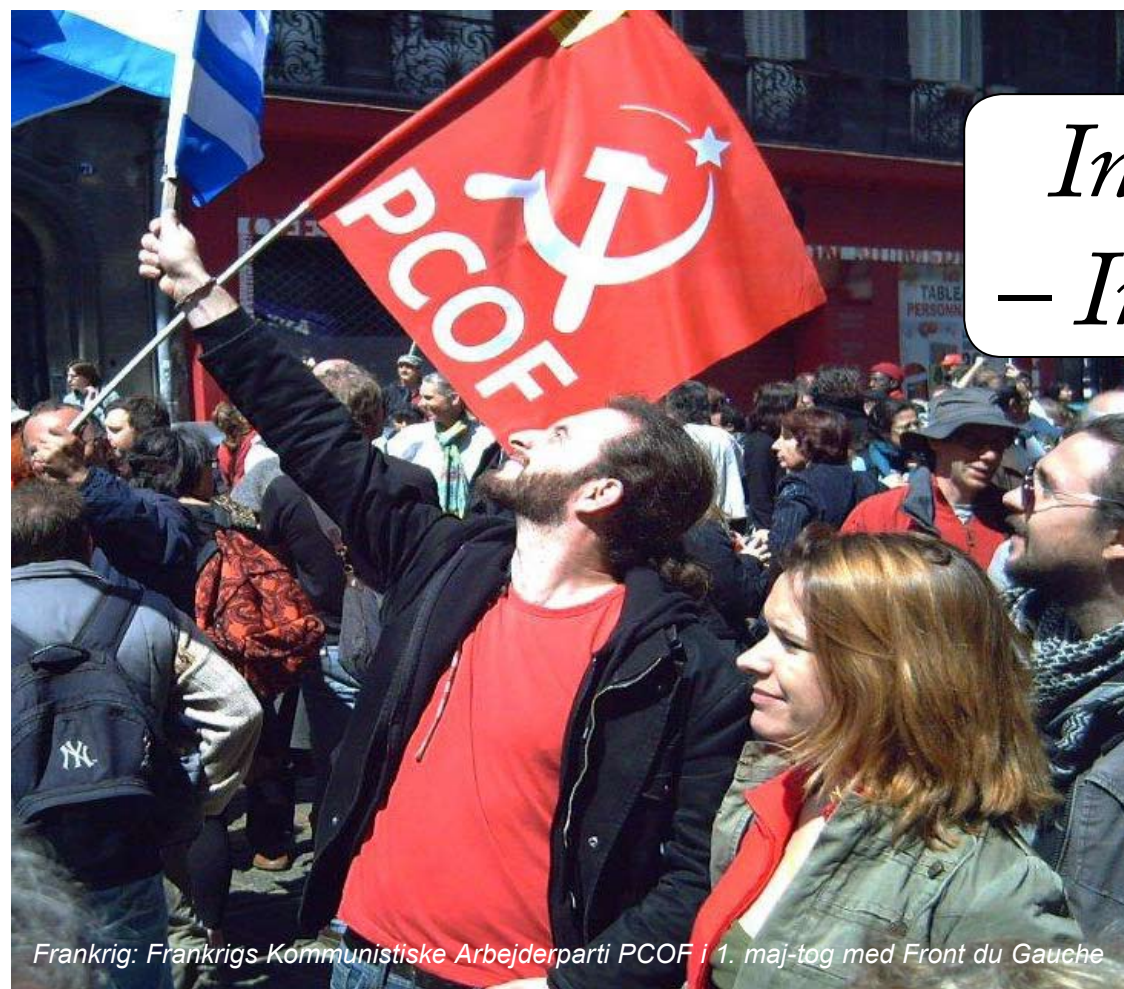
'Sådan skal det ikke være,' hvis det står til præsteskabets mest reaktionære: 'Kirkerne er indviet og kan ikke bruges til ikke-religiøse aktiviteter.' Vi får se, hvad den debat ender med. Parallelt hermed kæmper de næstekærlige præster med hinanden om, hvilke kirker der skal skæres væk.

De forskellige råd, der har beslutningsretten, viser sig at have en sammensætning, hvor inhabilitet er et dominerende fænomen. Alliancer på kryds og tværs munder ud i de mest ulogiske beslutninger.

I mellemtiden trøster jeg mig over, at de passagerer, jeg kører med, ikke er tilnærmelsesvist så mentalt handicappede og reaktionære som vort eget præsteskab.

Reno

Frankrig: Frankrigs Kommunistiske Arbejderparti PCOF i 1. maj-tog med Front du Gauche

International kampdag – International solidaritet

Özgür opfordrer til deltagelse på internationale ungdomslejre

23ER CIJAA
CARACAS VENEZUELA 2012

XXIII CAMPAMENTO INTERNACIONAL DE LA JUVENTUD ANTIFASCISTA Y ANTIIMPERIALISTA

Venezuela 4.-11. august 2012
Tag med på international ungdomslejre
Tilmelding og yderligere oplysninger dku99.dk

Arbejdernes dag blev markeret over hele jorden. Den er et stærkt udtryk for en stadig mere betydningsfuld international solidaritet og samhørighed.

Den 1. maj 2012 var i mange lande verden over en regulær kampdag – med tyk streg under kamp. I Oakland, Californien, USA brugte politiet tåregas mod 400 strejkende demonstranter. I Tunesien forsøgte to desperate unge arbejdsløse at hænge sig uden for beskæftigelsesministeriet under en demonstration dagen før. Demonstrationen forlangte at den ny regering gør noget ved den tårnhøje arbejdsløshed, som ikke er forbedret siden den folkelige opstand fordrev Ben Ali fra magten. I Spanien blev der gennemført strejker i mere end 80 byer pga. den rekordstore arbejdsløshed på næsten 25 pct. og de brutale EU-dikterede nedskæringsreformer. I Madrid deltog mere end 100.000 demonstranter, mens der i Barcelona var 80.000.

Majdagen afspejlede verden over, at

den kapitalistiske krise uddybes, og at angrebene på de arbejdendes tilkæmpede rettigheder bliver stadig grovere og mere omfattende – men også at arbejderklassens modstand vokser og at den igen er ved at lære at føre klassekamp. Det er tiden for klassesamarbejds og reformismens kollaps.

I Frankrig og Grækenland stod majdagen i valgenes tegn. I Frankrig forsøgte den nu slagne præsident Sarkozy at mobilisere sine støtter op til valget den 6. maj, mens Marine Le Pen gik på gaden med sine tropper. Den største begivenhed var venstrefløjens demonstration til Bastillepladsen i Paris, der samlede hen ved en kvart million deltagere. Den blev synligt præget af det ny enhedsinitiativ Venstrefront (Front de Gauche), hvis kandidat fik omkring 11 pct. af stemmerne i første valgrunde. Over hele Frankrig deltog 750.000 i fagforeningen CGT's manifestationer. Denne mobilisering var en af de sidste store begivenheder i valgkampen, der førte til et klart nederlag for Sarkozy og hans politik for alliance med det ekstreme højre – og for hans Merkel-EU baserede nedskæringsreformer.

Nicolas Sarkozy er den ottende regeringsleder i EU-landene, der bliver forkastet af vælgerne for at gennemføre EU's arbejderfjendske reformpolitik for at vælte krisens byrder over på de arbejdende.

Nu står Frankrig ligesom Danmark med en socialistisk statsminister Hollande har i valgkampen krævet genforhandling af finanspagten. Det vil hurtigt vise sig, hvad der bare var valgløfter. Hollande har i øvrigt erklæret, at Helle Thorning-Schmidt er et forbillede.

Det franske marxistisk-leninistiske parti PCOF udtrykker glæde over Sarkozys fald – og opfordrer til styrkelse af Venstrefronten og opbygningen af en alternativt magt. I en udtalelse hedder det:

”Vort parti bekræfter sin opbakning til Venstrefronten og sin vilje til at styrke dens indflydelse i arbejderklassen og folket. Dette er den eneste måde til effektivt at bekæmpe indflydelsen fra Front National, ved at forbinde den daglige kamp for kravene med at opbygge en alternativt magt. Det er også den eneste måde til undgå desillusionering og demobilisering – ved altid at inddrage stadig flere, mænd

og kvinder, unge og gamle, flere og flere organisationer ... i konstruktionen af dette alternativ.”

Det græske valg var en lammende øretæve til socialdemokratiet og det konservative parti, der har skiftedes til at regere landet i noget, der har lignet et to-parti-system. Tilsammen fik de to partier en tredjedel af stemmerne, og var ude af stand til at danne regering. Ikke mindst det socialdemokratiske Pasok blev massakreret ved valget og blev kun det tredjestørste parti, overhalet af venstrefløjsskoalitionen Syriza (der i meget minder om den franske Venstrefront). Syriza, som udgør et væsentligt omdrejningspunkt for de græske arbejderes og det græske folks store og for alle unionslande og alle unionsborgere betydningsfulde gigantkamp mod trojkaen af EU, den europæiske centralbank ECB og Den internationale Valutafond IMF, der har dikteret nedskæringer, der har bragt grækerne ned i skidt.

Men også i Grækenland satses på en åbenlyst fascistisk højrefløj, der skal sættes ind mod arbejdernes kamp. Fascistpartiet Gyldent Daggrø fik en betydelig

repræsentation i parlamentet. Det græske revisionistiske ’kommunist’-parti KKE fik 8,5 pct. af stemmerne.

I Den europæiske Union er protesten mod euroen og finanspagten – og mod selve unionen, der kontrolleres og udvikles af de store europæiske monopoler – blevet stadig mere udtalt, og har nu virkelig antaget massekarakter.

Derfor vover man ikke at lægge finanspagten ud til folkeafstemning – bortset fra i Irland, som i den grad bearbejdes til at sige ja den 31. maj. For man er sikre på, at nogen vil sige nej, om de blev spurgt. Men mobiliseringerne og valgresultaterne gør det ikke lettere for unionen at sætte sig igennem.

I Ægypten var det den anden 1. maj efter Mubarak-regimets fald. Hundreder af venstrefløjfolk og fagforeningsaktivister deltog i demonstrationer i Cairo, Alexandria, Al-Mansoura, Zagazig, Suez og andre byer. I en udtalelse ’Maj er arbejdernes måned og måneden for vores krav’ hedder det:

”Arbejdere tog del i revolutionen 25. januar (2012) og besejdede præsidentens skæbne med mere end 489 arbejderprote-

ster alene i februar måned. Arbejdere fik på gaden over hele Ægypten for brød, frihed, menneskeværd og social retfærdighed. Et år efter revolutionen har intet ændret sig for arbejderne, bortset fra at deres situation er blevet værre, og de fordømmes for deres ’egoistiske krav’.”

Den egyptiske militærregering har slået hårdt ned på strejker. Som i Tunesien søger imperialistmagterne og den herskende klasse at få installeret et islamistisk regime, som man håber, vil kunne trykke den voksende kampvilje blandt arbejderne.

’Det arabiske forår’ samler kræfter til at blomstre igen.

I land efter land verden over blev der demonstreret og protesteret mod de kapitalistiske kriseprogrammer, nyliberale nedskæringer, mod reaktionen og det marcherende højre, mod krige og terrorlove. Mod de samme fjender af arbejderne og folkene – imperialismen, monopolerne, reaktionen. Og med stadig større forståelse for at kampen i hvert enkelt land er af betydning for andre, at kampen er international, og international solidaritet stadig mere afgørende.

1.maj og Den røde plads i Fælledparken

Den 1. maj er en særlig dag – og 1. maj i Fælledparken er noget helt specielt – en blanding af politisk mobilisering, progressive musikfestival og storslået folkefest

Den røde Plads bag Frimurerlogen i Fælledparken er det revolutionære Københavns talerstol, hvor APKs og DKU's 1. maj-arrangement er blevet afholdt siden APK blev stiftet i april 2000. Med tiden er det blevet en fast begivenhed og et samlingspunkt for APK, DKU, venner, sympatisører og kontakter, en hel stribe progressive kunstnere – og masser af 1. maj-deltagere i alle aldre.

Langt over ti tusinde besøgte arrangementet på en strålende solskinsdag, den bedste i de sidste seks år, hvor antallet af folk til 1. maj i Fælledparken lå på over 150.000, måske i nærheden af de 200.000. Spredt ud over parken og til en hel stribe arrangementer, med forskellige bud på politik og kultur, boder af enhver art og merchandise i mængder. På Den røde plads spændte det fra revolutionær bogbutik til økologiske pølser.

De borgerlige medier plejer at svine arbejdernes internationale kampdag til efter bedste evne. De skiftes mellem at erklære den for død eller bare være en drukfest, hvis de ikke kan berette om slagsmål eller uro. En klassiker er klagerne over 'svineriet' efter de mange deltagere.

Som om man kan forvente, at op mod et par hundred tusinde ikke efterlader sig spor. Det gør langt færre også enhver anden dag end 1. maj.

I år var det ikke muligt at erklære kampdagen for død. Alene det enorme deltagerantal udelukker det. Derfor var det drukfesten og 'svineriet', der måtte holde for.

På Den røde plads blev der fra starten fokuseret på kampen mod krig og imperialismen med den fremragende amerikanske protestsanger David Rovics som den første på hovedscenen, fulgt op af

Dirty Old Town på Den røde Plads

David Rovics

Ron Ridenour

den herboende amerikanske journalist og forfatter Ron Ridenours lidenskabelige indlæg (på engelsk og dansk) mod imperialismen, der blev modtaget med stort bifald.

Den nydannede rockgruppe Dirty Old Town præsenterede sig selv – med en del medlemmer fra det nu heden-gangne Highway Child, som i mange år har afsluttet arrangementet på Den røde Plads. Derefter fulgte APKs tale ved Klaus Riis, redaktør af Kommunistisk Politik, og Izlems tale for DKU, der også begge hilstes med bifald.

Rapperen Vakili, suppleret med kameraten Zaki, er også et tilbagevendende indslag. Deres skarpe politiske tekster fra storbyen i dag vækker umiddelbar genklang.

Bo Richardt, initiativtager til den ukuelige Fredsvagt ved Christiansborg, der holder ud på 12. år siden Danmark gik i krig mod Afghanistan i 200, sang

Den stærke sanger Aisha præsenterede sit debutalbum

og fortalte om fredskampen i dag
 Og den stærke sangerinde Aisha, bl.a. tidligere korsanger i Savage Rose,

Den røde Plads (bag frimurerlogen)

Rapperne Vakili og Zaki ramte plet igen

der albumdebuterer den 23. maj, lagde ud med sin præsentationsturne og orkester på Den røde plads – livsbekræftende og glad musik.

Der blev også rettet en kraftig opfordring fra Özgür, der deltog på den seneste lejr i 2010 i Selcuk i Tyrkiet, om at alle unge, der havde mulighed for det, tog med på den 23. internationale anti-imperialistiske og antifascistiske ungdomslejr i Venezuela, der finder sted fra 4.-11. august.

Dagen igennem optrådte en hel stribe glimrende musikere i folkemusikletet, heriblandt David Rovics, den glimrende englænder Michael Hamilton, Helge Larsen og Klaus Caprani m.fl.

Og det hele sluttede, godt halvanden time efter det annoncerede tidspunkt,

progressive bevægelser, organisationer og strømninger er repræsenteret. Og folk bevæger sig ind og ud mellem de forskellige pladser og telte – for at høre den taler, for at opleve den musikgruppe, for at møde de venner og kammerater.

Og for at det ikke skal kunne misforstås: Det er politikken, det er ønsket om et andet samfund, der bærer arrangementet, det er der den folkelige opslutning ligger.

Det giver sig også udtryk i klapsalverne til de progressive og revolutionære taler – og buh-råb mod statsminister Thorning-Schmidt, da hun afleverede sit nedskærings-reform-budskab.

Fremstød for alternativ

Deltagere i 1. maj i Århus blev mødt med skilte og løbesedler imod den nye regering. APKs budskab var en velkommen opmuntring i en ellers aldeles trist dag for dem, der søgte efter, hvornår opgøret med den borgerlig politik begynder.

Det skulle ellers være en ægte festdag. Det er første gang i mange år at socialdemokraterne faktisk taler til 1.maj som medlem af en siddende regering. Og fra talerstolen fik Mette Frederiksen, minister for tæsk til arbejdsløse, lov til at udbrede sig uhindret.

Enhedslisten og deres støtter på venstrefløjen der gennem årene i opposition har råbt op om at stemme på en socialdemokratisk regering. Med løftet om at alting ville blive bedre. Nu står de med resultatet, ikke et komma er ændret i politikken.

Nu er budskabet: tålmodighed!? Så skal alting nok blive bedre efter næste valg.

Som flere deltagere nøgternt konstaterede, da de forlod fest og fadøl og den parlamentariske cirkusplads: Det er ikke derfra der kommer et opgør med den borgerlige politik.

Ægte rødt på Rød 1. Maj i Munkemose

Under hovedparolen *hverken "rød" eller blå blok – for et folkeligt alternativ* og med fokus på modstanden mod EU-finanspagten blev Rød 1. Maj afholdt i Munkemose i Odense som alternativ til det lokale LO og FTFs nedskæringsglade og EU-føjelige 1. maj demonstration.

Det er 25. gang, der afholdes Rød 1. Maj i Munkemose, og at denne tradition opfylder et behov og stadig er lyslevende kunne bl.a. ses af, at mere end tre tusind mennesker besøgte arrangementet denne skønne maj-dag.

Mens folk nød maj-solen og hinandens selskab blev der lyttet til gode taler fra bl.a. Rina Ronja Kari fra Folkebevægelsen mod EU, der med et lokalt dagblads

ord "tordnede" mod EU-finanspagten og APKs Jan Nielsen, der klargjorde behovet for et ægte folkeligt og revolutionært alternativ til nedskæringsfelttoget fra både den siddende og den forrige regering.

Gode lokale bands og solister sørgede for den musikalske underholdning, så "Mosen" gyngede af god stemning, og samtidig var der livlig trafik i Oktober Bogcafé's store telt, hvor man både kunne få en politisk snak og noget til ganen, samt selvfølge-

Rød 1. maj i Munkemose 2012

lig også mulighed for at købe bøger og t-shirts.

De røde faner vender tilbage til Munkemose næste år igen.

Jep. – Odense.

Det virkelige alternativ: Ægte rødt!

Af Klaus Riis

*APK's 1. maj-tale 2012
på Den Røde Plads,
Fælledparken*

Det er arbejderklassens internationale kampdag, og 1. maj udstikker retningen for kampen.

Der er nok at tage fat på. Vi har fået en socialdemokratisk ledet regering, men den fører nyliberal og EU-dikteret nedskæringspolitik. Angrebene på tilkæmpede goder bliver ved med at hagle ned. Efter pension, efterløn og dagpenge er det nu førtidspensionernes, fleksjobbenes og bistansthjælpens tur.

Og efter ét stort minus ved OK 2012 fortsætter festen: Nu går treparts-forhandlingerne i gang, og formålet er at få danskerne til at arbejde længere. Alle parter siges at være indstillet på at droppe Store Bededag som fridag.

LO og fagtoppen kæmper ikke for højere løn, bedre arbejdsforhold og kortere arbejdstid. De slutter aftaler om reallønsfald og længere arbejdstid.

Med en sådan regering og en sådan fagtop kan der ikke være samlede og

fælles krav og samlede og fælles manifestationer 1. maj.

At Thorning-regeringen fører en reaktionær og borgerlig politik på alle områder, er ikke De radikales skyld. Det er ikke, fordi S svigter sine værdier. Det er, fordi Socialdemokratiet er et borgerligt parti med kapitalistiske værdier. Det samme gælder den socialdemokratiske fagtop. Og Socialistisk Folkeparti er gået samme vej.

Vi kan fortælle dem herfra, at kreditten er opbrugt. Nu ved alle, at der er kommet en ny regering, som går i VKO's fodspor med samme nyliberale politik, de samme EU-dikterede nedskæringer, den samme krigspolitik.

De skal ikke have flere chancer. I stedet må vi formulere vores krav. Og de skal ikke være beskedne og rent defensive. Der er ikke bare brug for at standse nye angreb, men rette op efter den velfærdsmassakre, vi har set i flere årtier.

Vi skal selvfølgelig sige nej til længere arbejdstid, lavere løn og 'reformer' af fleksjob, førtidspension og kontanthjælp. I VKO's og SRSF's verden er reformer lig med nedskæringer.

Men vi skal ikke bare sige nej. Vi skal også stille konkrete krav til social genopretning. Vi må forlange

- 35 timers arbejdsuge!
- Fordobling af dagpengeperioden!
- Halvering af optjeningstiden!
- En pensionsalder fra de 60!
- En SU til at leve af!

Vi må kræve øjeblikkeligt stop for dansk deltagelse i USA's og NATO's ulovlige krige og besættelser. De dan-

TEMA: Solidaritet og modstand

ske tropper skal ud af Afghanistan – og ikke nu, men NU!

Der skal sættes en stopper for samfundets militarisering – vi kræver stop for krigen og start på velfærd for alle!

Vi skal stoppe Thorning-regeringens og folketingsflertallets tilslutning til EU's finanspagt. Det er en økonomisk håndfæstning til evig tid, som dikterer nedskæring på nedskæring også i de kommende år.

Den europæiske union er ikke folkenes eller fredens eller fremgangens projekt. Det er de europæiske monopulers projekt. Euroen en fejlkonstruktion. Den har forværret den økonomiske krise og fører hele nationer og deres arbejdere og ungdom ned i lort og fattigdom.

Danskerne har to gange stemt nej til den økonomiske og monetære union. I 1992 og i 2000, da vi sagde nej til euroen. Derfor vil de ikke give os lov til at stemme tredje gang.

Men Folkebevægelsen mod EU har samlet tusinder af underskrifter med krav om en folkeafstemning om finanspagten, og her fra Fælledparken

lyder kravet klart til SRSF og VK:

Ret jer efter folkeflertallet! Send finanspagten til folkeafstemning!

Der har været store forhåbninger til Thorning-regeringen. Hverken de eller regeringens løfter om fremgang og arbejdspladser er indfriet. 1. maj sidste år var der udsigt til folketingsvalg, og APK understregede herfra, at VKO skulle ud, men at vi ikke ville anbefale at stemme på en Thorning-regering.

I år står det klarere end nogensinde. Hverken blå blok eller 'rød' blok duer. Vi sætter 'rød' i gåseøjne, fordi Thorning-regeringens faktiske politik har samme farve som forgængerens.

Men hvis hverken 'rød' eller blå duer, hvad så?

Svaret er, at der må opbygges en tredje mulighed end de to parlamentariske blokke, der fører næsten samme politik.

Der må opbygges et folkeligt alternativ, der må opbygges et revolutionært alternativ, hvis man skal undgå at blive ved med at vælge mellem nedskæringer og arbejde mere, mellem pest og kolera

– og tilmed få begge dele.

Massekampen mod den nyliberale EU- og krigspolitik må udvikles, den må organiseres og gøres virkelig slagkraftig.

De faglige organisationer må styrkes. Fyr LO-toppen! I stedet for reformister – det vil sige nedskæringsfolk – må der være ledere og fagforeninger, som kæmper for højere løn, nedsat arbejdstid og bedre arbejdsforhold. Og alle folkelige bevægelser og initiativer fra EU-modstand og antikrigsinitiativer til klimabevægelser må trække samme vej, indgå i en fælles kamp.

På sigt må der også skabes nye parlamentariske alternativer – som Folkebevægelsen mod EU allerede er det, når det gælder valg til EU-parlamentet.

APK opfordrer alle venstrekræfter, alle progressive og revolutionære kræfter, i og uden for organisationerne, til at sætte sig i bevægelse for at opbygge et sådant alternativ til farveblandingen.

Det er det virkelige alternativ! Ægte rødt!

Duksedreng i EU

Af Rina Ronja Kari

Tale holdt ved Rød 1. maj i Munke Mose, Odense, af Rina Ronja Kari, talsperson for Folkebevægelsen mod EU

helskindet igennem krisen.

Det vi fik, ja, det var da på nogle punkter noget andet, men på væsentlige punkter minder den nuværende regering til forveksling om den gamle. Og hvad skyldes det så?

Jo, det skyldes, at de er så forhippede på at være duksedreng i EU – så hver gang EU siger et kvæk, ja, så springer stort set hele Folketinget op og dropper deres principper, for nu er det jo EU, der siger det.

Og hvad betyder det så? Jo, for lidt over et år siden fik vi Europluspagten, og denne vinter har vi så fået Finanspagten. De to tilsammen betyder, at EU har

fået seriøst meget magt over bl.a. vores finanslov.

De betyder, at vi skal stå skoleret over for EU og forklare, hvordan pensionerne vil blive forringet, hvordan de offentlige udgifter vil blive skåret ned, og hvordan vi vil sikre, at vi har endnu flere mennesker, der kan gå på arbejde – men uden at tage hensyn til, at de slet ikke har noget arbejde at gå til.

Problemet er nemlig, at EU har et overdrevet fokus på at skære ned i velfærd og at skabe et større arbejdsudbud – som de så fint kalder det – men fuldstændig uden at overveje, at problemet – altså det rigtig store problem! – er, at der ikke er noget arbejde at få.

Samlet set har EU en arbejdsløshed på ca. fem millioner mennesker – det er sådan ca. det samme som hele Danmarks befolkning. I Spanien er f.eks. halvdelen af de unge arbejdsløse, i Grækenland, Italien, Frankrig, ja, i rig-

I dag skal vi rigtig fejre 1. maj i dejligt solskinsvejr og i godt humør. Det er skønt, at solen endelig titter frem efter en lang og temmelig kedelig vinter. Lad os håbe, at solen også vil begynde at titte frem i dansk politik.

Desværre ser det lidt mindre positivt ud; sidste år på denne tid, ja, så gik vi alle og ventede på et Folketingsvalg, og vi – eller mange af os i hvert tilfælde – troede på, at hvis vi fik en ny regering, så ville vi også få en markant anderledes politik. Vi troede, at vi ville få en politik, hvor der var fokus på at skabe arbejdspladser og fokus på at få alle

tig mange lande er arbejdsløsheden rigtig stor og voksende. Så er det sgu da ikke nu, at vi skal snakke om nedskæringer.

I stedet skal vi da snakke om investeringer og om at skabe arbejdspladser. Og se, det er så i direkte modstrid med EU's finanspagt. Og så er det, at det bliver lidt mærkeligt alt sammen:

Hvis vi ser på EU-plan, så modsætter LO-organisationer sig finanspagten, det samme gør socialdemokrater og dem længere til venstre – ja, den socialistiske præsidentkandidat, der står til at vinde i Frankrig, kræver såmænd pagten genforhandlet, og det samme gør socialdemokrater overalt i EU – bare ikke i Danmark.

Og det er simpelthen ulogisk. Hvordan kan vores nuværende regering – som gik til valg på at de ville lave en kickstart af økonomien – nu binde Danmark til en pagt, der gør det ulovligt i alt fremtid at lave kickstarter? Det kan de åbenbart uden problemer, de overlader simpelthen en væsentlig del af magten over vores økonomiske politik til EU – ja, de gør det såmænd sammen med de borgerlige, men det gør det da ikke mere logisk!

Et bærende element i Finanspagten er, at man skal indføre en lovgivning, som sikrer, at der ikke må være underskud på statens budgetter – og denne lov skal

så gælde ud i al fremtid. Prøv lige at overveje det: De selv samme politikere, som ikke kunne forudse krisen, få måneder før den brød ud, de mener nu, at de kan bestemme, hvilken økonomisk politik der skal gælde ud i al fremtid – uden mulighed for at lave det om. Det er sgu da vanvittigt.

Nu skulle man jo tro, at når Folketinget vil overlade så meget magt til EU, ja, så laver man jo om på spillereglerne, og derfor ville man naturligvis lige spørge den danske befolkning, om vi nu var enige ... men nej, man ønsker ikke at afholde en folkeafstemning – det er ikke noget, som befolkningen skal bekymre sig om.

Ja, forklaringerne på, hvorfor vi ikke skal stemme, er mange, og spænder over ting som *"Vi er valgt til at bestemme i Folketinget, så det gør vi"* – hvor til man kunne sige, at så har vi jo ikke brug for en grundlov eller andre ting, der begrænser Folketinget, ligesom et andet argument er *"Finanspagten kommer ikke til at gøre en forskel på politikken i Danmark"* – ud over at det simpelthen ikke passer, så må man jo spørge, hvorfor vi så skal være med.

Og endelig, mit personlige yndlingsargument: *"Det er solidarisk med grækerne"*.

Jeg vil da helt vildt gerne være solidarisk med grækerne – de står jo i noget af en lortesituation, men hvordan er det

lige, at vi er solidariske med grækerne, bare fordi vi skærer ned på offentlige udgifter i Danmark? Altså, al økonomisk logik må sige, at når man skærer ned på udgifterne, så går det også ud over importen – og dermed vil Grækenland da miste eksportindtægter, fordi vi stopper med at købe ting fra dem.

Næ, hvis vi virkelig skulle gøre noget, så skulle vi da hjælpe Grækenland ud af euroen og samtidig arbejde på at få skubbet gang i økonomien – så der kunne blive skabt nogle flere arbejdspladser, både i Danmark og i resten af EU.

Og lad os så lige vende tilbage til det med folkeafstemningen: I løbet af april har flere EU-tilhængere været i gang med at fortælle, hvor demokratisk EU bliver nu, for nu kan man nemlig bede EU-kommissionen om at tage et politisk emne op – det eneste, det kræver er, at man samler en million underskrifter fra et bestemt antal lande på en bestemt hjemmeside, og med en lang række andre krav.

Så skal EU-kommissionen overveje, om det er noget, de har lyst til at gøre noget ved – men bemærk lige, man kan altså kun bede dem om at tage politiske områder op, hvor man mener, at EU ikke bestemmer nok i forvejen – det er altså ikke noget med at sige: Hey, kunne I ikke lige blande jer uden om, når vi nu prøver at beskytte vores velfærdssamfund eller vores miljø?

Men hvis EU-tilhængerne virkelig mener, at dette er godt demokrati, ja, så må det jo glæde dem, at vi har samlet over 30.000 underskrifter alene i Danmark på kravet om en folkeafstemning om Finanspagten. Det skulle vel være tilstrækkelig til, at de tager os seriøst og faktisk vil lytte til den danske befolkning?

Hvis vi virkelig mener det med solidariteten, og hvis vi virkelig mener, at vi gerne vil bevare vores velfærdssamfund, så er det nu, det gælder: Den 31. maj vedtager Folketinget Finanspagten, og derfor skal vi lægge maksimalt pres på i forvejen, så vi får den folkeafstemning. Bagefter er det for sent.

Jeg håber derfor, at I alle sammen har skrevet under på kravet – eller vil skynde jer at gøre det.

20 radikale opfordrer til traktat-afstemning

20 medlemmer af Det radikale Venstre har skrevet et åbent brev til partiets hovedbestyrelse og folketingsgruppe med en opfordring om at respektere det nationale kompromis fra 1992 og leve op til partiets principprogram ved at sikre en folkeafstemning om euro-traktaten - EUs såkaldte finanspagt.

Det åbne brev er offentliggjort på Radikalt EU-kritisk Netværks hjemmeside og omtales i et debatindlæg i Berlingske af tre af de 20 brevskrivere: byrådsmedlem Ditte Staun samt Lave K- Broch og Jørgen Raffnsøe, som er talspersoner for netværket.

"Vi og de andre medforfattere af det åbne brev kan med stor undren

konstatere, at Det Radikale Venstres officielle holdning, som den udtrykkes af folketingsgruppen, er at der ikke skal holdes folkeafstemning om Euro-traktaten. Dette på trods af, at det radikale principgrundlag både slår fast, at vi som parti netop støtter folkeafstemninger som et supplement til det repræsentative demokrati, og at vælgerne skal have mulighed for at tage initiativ til folkeafstemninger", hedder det bl.a. i debatindlægget

Blandt de øvrige underskrivere er tdl. MF Bjørn Elmquist, Hovedbestyrelsesmedlem Gustav Sieg Sørensen, og tdl. MF Sven Skovmand.

Folkebevægelsen mod EU

Fucked-up eller hvad?

*Izlems tale for DKU på
Den Røde Plads i
Fællesparken 1. maj 2012*

Jeg har glædet mig vildt til det at stå her på Den Røde Plads og sige

Kammerater!

I dag er det arbejdernes internationale kampdag, og det burde faktisk også være ungdommens kampdag.

Har I bemærket det? Der er åben jagt på ungdommen.

Det skulle man da i hvert fald tro, når man ser, hvordan danske politikere skælder ud. De unge er dumme, og de er for lang tid om at uddanne sig. De vælter sig i cafe-penge. Mobningen bare fortsætter og fortsætter.

Og det er ikke bare ord. Står det til Christiansborg, skal unge hverken have SU, dagpenge eller bistand. Ungdommen må lære at klare sig selv, enhver er sin egen lykkes smed.

Sådan er budskabet fra de rigeste til os 99 procent, og vi kommer snart til at fatte pointen.

Og det er jo ikke bedre ude på arbejdspladserne. Praktikpladser er der ingen af, og hvis man er heldig at finde et arbejde, er der måske hverken løn eller rettigheder.

Og mens der igen skal skæres ned, bruger Danmark milliarder på at "hjælpe" eller rettere bombe andre lande til demokrati efter amerikansk forbillede.

Mærkeligt nok er det også ungdommen, der sendes til at udføre magthavernes beskidte vilje, her kan de altså godt bruges. Og pengene til at angribe Afghanistan, Irak og Libyen bliver jo bl.a. taget fra skolerne.

Man bliver ikke mæt af løgne, men derfor kan man sgu godt få kvalme indimellem.

Det er jo en åbenlys og nedrig løgn, når magthaverne beskylder unge for at være dovne, og det jo heller ikke underligt, der er problemer i et uddannelsesvæsen, der har været under konstant beskyldning af Bertel Haarder og hans kloner i årtier, mens pengene bruges på imperialistiske eventyr sammen med USA.

I virkeligheden kender vi efterhånden den politiske tone alt for godt. Hver gang der skal skæres ned, starter magt-

haverne med deres forsøg på at spille folk ud mod hinanden.

Den ene uge er det de unge, der er for dovne, den næste er det de ældre, der bliver alt for gamle, den næste er det indvandrere og flygtninge, der er skyld i alle tænkelige problemer, og så er det de syges og fattiges tur.

Gør vi modstand, er vi lømler og ballademagere. Samtidig skal vi finde os i at politi og politikere holder hånden over racister og fascistere, der står bag talløse overfald på venstrefløjsere og homoseksuelle og indvandrere osv.

Ikke underligt, at denne ungdomsgeneration bliver kaldt "Fucked Up".

Det er ikke ungdommen, der ødelægger planeten eller er skyld i den økonomiske bankerot. Det er heller ikke ungdommen, der underskriver bindende EU-traktater af ubegrænset varighed uden at ville spørge befolkningen.

Men det er på høje tid, at ungdommen i Danmark går med ind i kampen. Vi skal slås for en anden fremtid end kapitalismens krige og kriser. En verden med arbejde og fred – med plads til både mennesker og natur.

Kom og vær med!

Tjek ud hvordan på dku99.dk eller kpnet.dk

Hysni Milloshi, formand for Albaniens Kommunistiske Parti, er død

Kammerat Hysni Milloshi (f. 26. januar 1946) døde den 25. april i Tirana efter en længerevarende sygdom, der havde undergravet hans fysik.

Hysni Milloshi, digter og journalist, havde ikke nogen fremtrædende politisk rolle i det socialistiske Albanien, men trådte frem på scenen under de

kontrarevolutionære processer i 1989-91, der likviderede Enver Hoxhas parti AAP, Albaniens Arbejds Parti, og forvandlede det til et kontrarevolutionært socialistisk parti under Ramiz Alias ledelse.

Hysni Milloshi etablerede Enver Hoxha-bevægelsen den 12. februar 1991 i byen Berat som en organisation, der fast-

holdt Enver Hoxhas marxistisk-leninistiske principper og politik. Organisationen kæmpede mod afviklingen af socialismen og etableringen af det nye kapitalistiske Albanien, der blev opbygget på pyramidespil!

Dette arbejde lagde grunden til oprettelsen af Albaniens Kommunisti-

ske Parti som efterfølger til AAP, og Hysni Milloshi blev formand for partiet og var det til sin død. Trods splittingsenerne som følge af den revisionistiske og åbent borgerlige kontrarevolution er det lykkedes at skabe en enhed mellem de ægte marxistisk-leninistiske kræfter i Albanien omkring Albaniens Kommunistiske Parti, og det har ikke mindst været kammerat Hysni Milloshis fortjeneste.

Arbejderpartiet Kommunisterne udtrykker sin sorg over kammerat Milloshis død. Vi kondolerer vores albanske kammerater med det store tab i tillid til, at Albaniens Kommunistiske Parti fortsat følger sin revolutionære kurs, Enver Hoxhas og marxismen-leninismens vej.

København 2. maj 2012

Forbundsleder og kommunist

Af Nettmagasinet *Revolusjon*, Norge

Rolf Jørgensen er ny forbundsformand i Norsk Lokomotivførerforbund – og marxist-leninist

Den nye forbundsformand i Norsk Lokomotivførerforbund (NLF), Rolf Jørgensen, har haft lang tid i tjenesten, både som jernbanemand og som marxist-leninist.

Nettmagasinet *Revolusjon*: - *Tillykke med hvervet! Du er kendt som kommunist og mangeårigt medlem af ML-gruppen Revolusjon. Dermed er du en relativt enlig svale i norsk LO's sekretariat?*

Rolf: - Det kan du roligt sige. Nu er det forbund, jeg leder, jo også et af de mindste i LO-systemet. Men frem for alt så er jeg jo tillidsvalgt for lokomotivførerne, og min opgave er at sikre gennemslag for forbundsmedlemmernes interesser og krav.

- *I flere sager har I også vist internationalt engagement, der er blevet lagt mærke til uden for Norges grænser. Vi husker specielt markeringen til støtte for palæstinenserne i Gaza under Israels massakre i 2009, da alle tog standse i fem minutter for at vise aktiv solidaritet. Hvilke slags reaktioner blev denne aktion mødt med?*

- Denne aktion lagde de palæstinensiske frihedskæmpere og de palæstinensiske myndigheder i Gaza mærke til. Det er vigtigt at vise solidaritet med undertrykte folk og nationer, der udsættes for grov undertrykkelse, krig og terror. Samtidig skaber aktioner, som den vi gennemførte, interne diskussioner. I vort forbund er der en større aktivitet og bevidsthed om, hvad forbundet gør og ikke gør, end hvad der er normalt. Derfor vil der bestandig være intern diskussion, da vore medlemmer har forskellige standpunkter. Jeg opfatter det kun som en sund ting, at der er diskussion. Radikale vedtagelser, der ikke engagerer medlemmerne, har ikke den samme værdi.

- *NLF deltager også aktivt i Den Internationale Transportarbejderføderati-*

on/ITF og dens europæiske afdeling. Kan du give nogle eksempler på kampområder, I arbejder med i denne sammenhæng?

- Jeg vil fremhæve to ting. Det ene er kampen mod social dumping på europæisk niveau i et jernbanenet, der liberaliseres stadigt mere, og hvor det bliver mere almindeligt, at lokomotivførere kører på tværs af landegrænser. Arbejdet for sammenhold imellem de faglige organisationer i Europa, der organiserer lokomotivførere, er her uhyre vigtigt.

Den anden ting, jeg vil fremhæve, er solidaritet med de thailandske jernbanearbejdere, hvis fagforeninger udsættes for grov undertrykkelse (union busting). Det hele startede med aktioner, som lokomotivførerne gennemførte for at tage vare på sikkerheden, men har udviklet sig til en principiel kamp for faglige rettigheder. Vort forbund og fagforeninger samler penge ind, og vore tillidsvalgte deltager via ITF aktivt i den faglige kamp i Thailand.

- *NLF er et lille forbund. Inden for LO-systemet er der et stort pres for at slå de mindre forbund sammen i større. Har NLF følt noget pres for at fusionere med for eksempel det langt større Jernbaneforbund?*

- Nej, jeg vil ikke sige, at vi oplever noget pres for at fusionere med andre forbund. Sandt nok så oplever jeg, at vi anses som lidt 'sære', men vi har 100 %

opslutning inden for vort organisationsområde, god aktivitet, en stabil og god økonomi og ingen tariffkonflikter med andre forbund. Derfor mener vi, at vore faglige interesser varetages bedst som eget professionsforbund. Hvis vi gik ind i et større forbund, vil tilhørsforholdet til forbundet blive svækket og evnen til at sikre 100 procent organisering være mindre.

Når det gælder forholdet til Norsk Jernbaneforbund, så er det særdeles godt og et samarbejde, som bygger på gensidig respekt og tillid.

- *I det seneste årti er også jernbanesektoren blevet delprivatiseret og stykket op i flere selskaber. De tider er forbi, hvor modparten kun var det statsejede NSB. Nu har vi tariffaftaler, der omfatter både staten, Spekter og NHO (arbejdsgiverforeningen Næringslivets Hovedorganisasjon). Alligevel har NLF som eneste LO-forbund formået at opretholde en imponerende organisationsgrad på hundrede procent. Mange undres sig over, hvordan I har klarer det ...*

- Ja, mon dog ikke. Det vigtigste er, at vi er en faglig organisation, som medlemmerne føler samhørighed med, og som er et redskab til at varetage vore faglige interesser. Vi lægger vægt på, at vi er en faglig organisation, hvor medlemmerne udgør den reelle styrke, og ikke i første række en 'service- og forsikringsorganisation', selvom vi også har forsikringsordninger for medlemmerne.

Samtidig hænger 100 % organisering nok sammen med den specielle arbejdsituation, en lokomotivfører har, ved at man arbejder alene, og med den tryghed, der ligger i at have en organisation i ryggen, hvis noget skulle ske. Og sammen med dette en lang og stolt fagforingsstradition.

- *Kan du give nogle eksempler på, hvad det betyder for forbundets forhandlingsstyrke og evnen til at få gode aftaler i stand for medlemmerne?*

- Et eksempel er, at nye virksomheder inden for branchen opfatter det som nødvendigt at indgå tariffaftaler, før man etablerer sig på det norske jernba-

nenet. Et andet eksempel er, at etablerede jernbanebedrifter lægger vægt på et samarbejde med os og ved, at hvis tiltag skal lykkes, må man tage hensyn til vore synspunkter og krav.

- *Hvad anser du som de vigtigste kampsager for NLF i tiden fremover?*

- Det er uden tvivl kampen for at sikre de gældende overenskomster og kampen mod social dumping. Vi ser i dag jernbanevirksomheder, der varsler overgang til NHO. Det gør de helt oplagt, fordi de ønsker at gøre noget ved overenskomstaftalerne. Vi vil ikke godtage, at dette skal svække værdien af vore tariffaftaler. Hvis der sker yderligere privatisering af persontrafikken og udbud af det, som kaldes offentligt køb af persontogtjenester, så vi får arbejdsgivere, der har en helt anden tradition i forhold til fagforeninger, vil det lægge hårdt pres på løn og arbejdsvilkår.

Kampen mod social dumping hænger tæt sammen med organiseringsgrad og tariffaftaler og det internationale samarbejde mellem fagforbund på tværs af landgrænserne. Ser vi på togets største konkurrent for godstrafik, nemlig vejtransporten, ser vi en branche med lav organisationsgrad og brug af udenlandske chauffører, uden at dette er reguleret i tariffaftaler. Dette vil vi aldrig acceptere på jernbanen.

Vi ser i dag, at EØS-aftalen bevidst bruges til at svække tariffaftaler, og vikarbureaudirektivet er en del af det. Norsk fagbevægelse må aktivt kæmpe for, at EØS-aftalen bliver sagt op, og at der bliver etableret alternative ordninger.

EU er en konstruktion, der først og fremmest har til opgave at varetage arbejdsgivernes interesser og svække tariffaftaler og arbejdsfolks rettigheder. Det mærker vi tydeligt på jernbanen — og specielt os, som kører togene på tværs af de nationale grænser.

Børn af regnbuen

**40.000 nordmænd
samledes på
Youngstorget i Oslo den
26. april og sang denne
sang, som fascistene og
massemorderen A.B.
Breivik har udtalt, at han
afskyr**

*En himmel full av stjerner,
blått hav så langt du ser,
en jord der blomster gror,
kan du ønske mer?*

*Sammen skal vi leve
hver søster og hver bror,
små barn av regnbuen
og en frodig jord.*

*Noen tror det ikke nytter,
noen kaster tiden bort med prat,
noen tror visst vi kan leve
av plast og syntetisk mat,*

*og noen stjeler fra de unge
som blir sendt ut for å slåss,
noen stjeler fra de mange
som kommer etter oss.*

*En himmel full av stjerner,
blått hav så langt du ser,*

*en jord der blomster gror,
kan du ønske mer?*

*Sammen skal vi leve
hver søster og hver bror,
små barn av regnbuen
og en frodig jord.*

*Men si det til alle barna,
og si det til hver far og mor;
Dette er vår siste sjanse
til å dele et håp og en jord.*

*En himmel full av stjerner,
blått hav så langt du ser,
en jord der blomster gror,
kan du ønske mer?*

*Sammen skal vi leve
hver søster og hver bror,
små barn av regnbuen
og en frodig jord.*

*En himmel full av stjerner,
blått hav så langt du ser,
en jord der blomster gror,
kan du ønske mer?*

Tekst: Lillebjørn Nilsen ("Barn av regnbuen")

/ Pete Seeger ("My Rainbow Race")

Melodi: Pete Seeger

Danske pensionsmidler bidrager til øget global opvarmning

En ny undersøgelse har vist, at til trods for at den danske regering har ambitioner om at overgå til 100% vedvarende energi i 2050, så har de største danske pensionsfonde mere end 2,5 mia. kr. investeret i virksomheder, som opererer i den stærkt kulstofintensive og miljøforurenende olieudvinding fra tjæresand i Alberta, Canada. Dette er bekymrende nyheder for den danske befolkning, som har en lang tradition for at have et højt fokus på etiske investeringer.

Lørdag den 5. maj afholdtes International Tar Sands Day of Action, og det er samtidig 350.org's Climate Impacts Day. Denne dag arrangeres verden over en bred vifte af kampagner og events som skal øge verdens opmærksomhed på den globale klimakrise. Særligt fremhæves de meget ødelæggende virkninger, som udvinding af olie fra tjæresand har, særligt for det følsomme økosystem i den canadiske vildmark, for de oprindelige befolkningers levedmuligheder og på CO₂-udledningen.

Thomas Meinert Larsen fra Klimabevægelsen i Danmark og en af arrangørerne af dagen siger: "Jeg tror, at de fleste danskere, som har slidt hårdt for deres pensionsopsparinger vil være ganske overraskede og skuffede over, at en meget stor del af deres pensionsopsparinger ligger placeret i virksomheder, hvis aktiviteter, blandt andet i det canadiske tjæresand, er stærkt medvirkende til at øge den globale opvarmning."

Anders Lorenzen, bosiddende i London, men dansk født miljøforkæmper, blogger samt initiativtager til den danske kampagne, tilføjer: "På trods af Danmarks grønne renomé og det faktum, at mange danskere er meget opmærksomme på problemet med menneskeskabt global opvarmning, så ved

Lørdag den 5. maj gik aktivister fra den nystartede kampagnegruppe Danmark Mod Tjæresand på gaden i København

de meget lidt eller i mange tilfælde intet om bitumenholdigt sand (tjæresand); en olieholdig substans med et særdeles højt bidrag til CO₂-udledning. Vi ønsker at gøre tjæresand til et emne, der drøftes, og vores vigtigste mål er at øge danskernes viden om det, og vi påpeger, at en række virksomheder og vores alle sammens pensionsfonde fortsat bidrager til det ekstremt miljøskadelige tjæresandprojekt i Canada. Vi har brug for offentlighedens hjælp til at lægge pres på disse virksomheder og pensionsfonde for at få dem til at stoppe med at investere i projekter, som medvirker til øget global opvarmning."

Tjæresand, undertiden også kaldet oliesand, er ukonventionelle forekomster af olie eller meget svær råolie fundet forskellige steder på planeten. Delstaten Alberta, Canada indeholder de største forekomster af tjæresand i verden, og er nu vidne til en massiv industriel udvinding af disse forekomster. Udtrækning af tjæresandolie er en ekstremt miljøødelæggende proces, som indebærer rydning af den gamle boreale skov, som efterlader landskabet fragmenteret og industrialiseret og bidrager med en omfattende forurening af den lokale vandforsyning og genererer tre gange mere udledning af drivhusgasser pr. tønde udvundet olie end produktion af konventionel olie. Udvinning af tjæresand i Canada har efterladt store dele af Albertas natur ødelagt, og dertil følger

en massiv forøgelse af Canadas CO₂-udslip.

Denmark against Tar Sands/Danmark mod Tjæresand er en gruppe af enkeltpersoner og miljøorganisationer, som er oprettet for at øge bevidstheden om den ekstremt miljøskadelige udvinding af canadisk tjæresand, og om betydningen af danske investeringer i disse aktiviteter.

Danske pensionskassers investeringer i tjæresand

Alene de fem største pensionsfonde i Danmark har investeret mere end 2,5 mia. kr. i virksomheder, der opererer i den canadiske tjæresand, ifølge oplysninger hentet fra pensionssekskabernes egne hjemmesider. Listen omfatter selskaber som Statoil, Royal Dutch Shell, BP og Exxon Mobile.

EU-landene stemte i januar 2012 omkring FQD (Brændstofkvalitetsdirektivet) om at mærke olie udvundet fra tjæresand som mere forurenende end traditionelle former for olie. Direktivet, som er rejst af EU's klimakommissær Connie Hedegaard, fik tilslutning fra Danmark, men afstemningen endte i et dødvande, og en ny afstemning er nu blevet udskudt til at finde sted i 2013.

Denmark against Tar Sands Danmark mod Tjæresand

facebook.com/DanishStopTarSandsInfoPage

Ingen krise i sikkerhedsindustrien

20. og 21. maj holder NATO topmøde i Chicago. US Secret Service (USSS (!)) har sendt sikkerhedsopgaven i udbud. En virksomhed, der planlægger og gennemfører store begivenheder, søges, herunder også levering og opstilling af en bred vifte af fysisk sikkerhedsudstyr såsom mobile hegn mod køretøjer og barrikader til kontrol af forsamlinger. Leverandøren får kontrakt på at assistere Secret Service i denne Særlige Nationale Sikkerheds Begivenhed, ja, får ligefrem eneansvar for afviklingen af begivenheden efter Secret Service's retningslinjer, der bl.a. indebærer flytninger med en times varsel.

Midlertidige hegn, beton-barrikader, telte, cykelstativer, forsyningsvogne, supplerende lys, generatorer, bærbare aircondition-anlæg, ekstra lys og el-forsyning, sandsække, golfvogne, brændstof m.m. er noget af det udstyr, der skal sættes op og flyttes rundt efter behov.

Det giver en fornemmelse af, hvor omfattende et udstyrsstykke der stilles på benene, når det beskrives, at mobile hegn mod køretøjer er omtrent fem meter høje og kan modstå syv tons med

50 km/t, mens barrikader til kontrol af forsamlinger er knap 2,5 meter høje, og Secret Service vil sørge for forsyningen af seks kilometer af dette hegn, der opbevares af forskellige regeringsorganisationer: ”Det er bydende nødvendigt, at Secret Service har en sikker yderkreds, så adgangen kan kontrolleres, og honoratiorens, delegerede, gæster og

offentligheden kan beskyttes”.

Man forstår jo godt, at det er nødvendigt i den grad at beskytte verdens krigsforbrydere mod befolkningen, men ville det ikke være bedre og billigere for alle parter, hvis de, der har brug for beskyttelse mod befolkningerne, helt holdt sig væk?

Øg fandt noget andet at tage sig til.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK
København
 Bemærk Ny adresse
Vesterfælledvej 1B
1750 København V
*Under ombygning -
 åbner til sommer*

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Aktive Modstandsfolk

Ny hjemmeside udråber
“Nazismens nyttige idioter”

På hjemmesiden www.no-nazis.dk findes dokumentation, analyse og eksempler på folk der har bidraget til at Søren Kam ikke er retsforfulgt

www.no-nazis.dk

Appel om solidaritet med de politiske fanger i Ecuador

Åbent brev til de kammerater, som deltog på den 22. Internationale antifascistiske og antiimperialistiske ungdomslejr i Selcuk, Izmir, Tyrkiet, og til sociale organisationer og bevægelser, kvindebevægelser og venstreorienterede partier:

I de seneste år har regeringen i Ecuador iværksat en række foranstaltninger til undertrykkelse og chikanering af sociale bevægelser og af mennesker, der tænker kritisk om situationen i landet. Alligevel forsøger regeringen internationalt at fremstille sig som 'demokratisk', 'venstredrejet,' og endog som 'revolutionær'. Blandt foranstaltningerne til at svække organisationerne og bringe befolkningens voksende utilfredshed til tavshed er politiske processer.

I øjeblikket er godt 300 ledere af sociale organisationer stillet for retten, anklaget for sabotage og terrorisme. Det er en situation, som det endnu aldrig er set tilsvarende i dette land. Alle disse kendsgerninger viser, at den sociale protest bliver kriminaliseret i Ecuador.

Som resultat af disse fascistiske foranstaltninger i Ecuador har folkelige organisationer anført af CONAIE (sammenslutningen af de indfødte folkeslag i Ecuador) og Frente Popular (fronten af lærere, studenter, arbejder og nabolagsorganisationer) opfordret til national en national mobiliseringskampagne. Den begyndte den 8. marts i den sydlige del af landet. Repræsentanter for den utilfredse befolkning samledes og marcherede i fælles flok i hovedstaden Quito den 22. marts for at fore-

lægge deres forslag for nationalforsamlingen.

I dagene op til denne store mobilisering og med den ene hensigt at diskreditere disse organisationer gennemførte regeringen en politioperation, hvorunder 10 organisationsledere blev fængslet. Blandt de fængslede organisationsledere er en kammerat, der deltog på 22.

Internationale antifascistiske og antiimperialistiske ungdomslejr, som delegeret fra Ecuador: Fadia Elisabeth Tapia Jarrin. En 18-årig gravid pige, hvis forfatningsmæssige rettigheder ikke blev respekteret under regeringens politioperation. Der var på ingen måde tale om en fair proces. Da der ikke var nogen arrestordre, har politiet ulovligt tilbageholdt den 18-årige pige og hendes kollegaer i 6 timer. Politiet havde heller ingen ransagningskendelse, men alligevel måtte de ti mænd og kvinder, der blev tilbageholdt af politiet, udholde timers kvaler.

Med ansigtet vendt nedad måtte de ligge på gulvet uden at få en forklaring på, hvad

der gik for sig. Imens fik politiet fabrikeret arrestordre og ransagningskendelser og endog forfalsket papirer, der blev anbragt på de tilbageholdte borgere. Tiltalen lyder nu på terrorisme og trussel imod statens sikkerhed. Hvordan kan medlemmer af socialistiske organisationer, der forsøgte at analysere landets og massernes situation, blive udbråbt som terrorister?

Alligevel dukker indenrigsministeren op foran rullende TV-kameraer og hævder, at man har afsløret en 'terroristbande'. Grundlaget for påstandene er forfalskede papirer og en aldrig tidligere set eller autoriseret operation.

Vi opfordrer hver enkelt af jer og jeres organisationer/partier til at udvise solidaritet og anmoder jer om at gennemføre aktioner mod denne nye form for kriminalisering af sociale protester og kræve løsladelse af de 10 tilbageholdte kollegaer, heriblandt vores kammerat Fadia Elisabeth Tapia Jarrin, og indstilling af forfølgelsen af de næsten 300 ledere af sociale organisationer.

I kan vise jeres solidaritet ved at sende breve eller e-mails til:

Indenrigsministeriet Adresse: Benalcázar N4-24 og Espejo, Quito - Ecuador

Anklageren af Pichincha, Quito - Ecuador: comunicaciondpp@funcionjudicial-pichincha.gob.ec

Udenrigsministeriet: webmast@mrrree.gov.ec

Og sende en kopi til denne mailadresse: solidarity.ecuador@hotmail.com

Verden ifølge Latuff

Frankrig: François Hollande vandt over Nicolas Sarkozy